ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

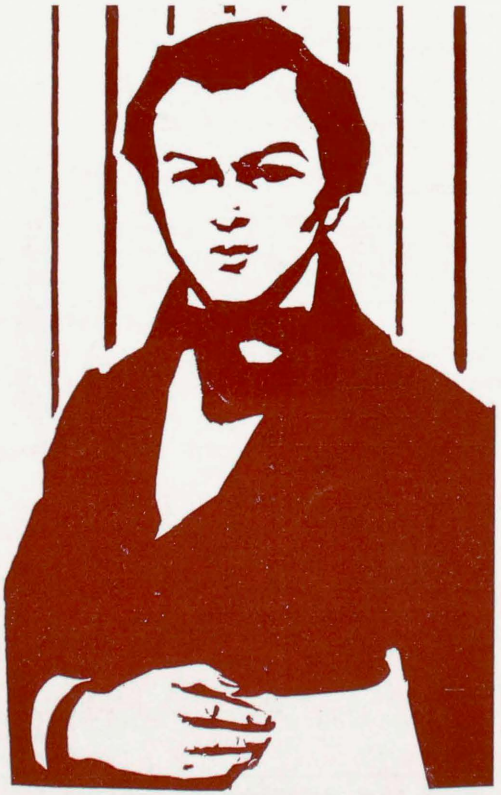

Рік XXVI, ч. 3 БЕРЕЗЕНЬ — 1986 — MARCH Vol. XXVI, No. 3

ПРОМІНЬ

Рік XXVI | БЕРЕЗЕНЬ 1986 | Ч. 3

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $12.00
Одно число 1.20

PROMIN

No. 3 | MARCH, 1986 | VOL. XXVI

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $12.00
Single copy 1.20

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

ЗМІСТ:

Ліна Костенко — Княжа гора 1
Р. Фарина — Семінар СУС, СУМК, ТУС 2
Є. Василів — Композитор Артем Ведель 3
І. Дженіс — Ми пам'ятаємо своїх рідних 4
Уляна Пелех — Зустрічі Марти і Миросі з студентами Києва 5
о. Іван Дерев'янка — Заклик 6
Анна Звоздецька — Використовуймо зимовий час на ткання 7
Ювілейні привіти 8
З глибокої криниці 10
Т. Дем'яненко — Емілія Остапчук-Конюх 11
Марія Макарушка-Хоптяк — Спомини 12
Емілія Репка — В день уродин Марії Лазарук 14
Helen Raycheba — The Long Journey to the Ballot Box 15
D. Topolnisky — Preserving Culture 17
Багатокультурність 19
Нашим дітям 20
Громадська і родинна хроніка 21
Квіти незабутнім 27
Річні звіти відділів 28
Стефанія Кульба — Довкола дому 32
Українська вишивка 32
Ювілейний фонд 33

Ілюстрація — Шевченко в мандрах — В. С. Кравченко

Second Class Mail Registration Number 1925
International Standard Serial Number ISSN 03802140

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ЛІНА КОСТЕНКО

КНЯЖА ГОРА

Пам'яті Т. Г. ШЕВЧЕНКА

По довгій неволі хотів тут віку дожити,
На Княжій горі, над коханим своїм Дніпром.
Вже так натомився за краєм своїм тужити,
що вірші, здавалось, ридають уже під пером.

Ходив по горі і дихав на повні груди.
Оце вже я дома ! Аж віри очам не йму.
І княжого міста прадавні дивні споруди
уламками фресок в землі усміхались йому.

Як батьків гостинець, як хліб солодкий від зайця
як радісне диво найперших дитячих снів, —
хитались у відрах лозові свіжі кружальця,
шуміли дуби, і стременами вітер дзвенів.

Гора моя Княжа, далеко із тебе видно
Смарагдовий айсберг по самі груди в Дніпрі!
Заходило сонце і паслося панське бидло,
і паслося бидло на тій, на Княжій горі.

Сльоза закипає! Душа посварилася з Богом.
А небо, а простір, а це під горою село!
І так же тут любо! Дніпро під самим порогом.
І тільки порога . . . порога чомусь не було . . .

А вже за плечима хтось приставу пише цидулку.
Крізь решето сіють піщаний берег стрижі.
Земля ж моя рідна! Нема на тобі притулку.
Поети твої — і ті вже тобі чужі!

Отут, на руїнах княжого міста Родні,
Над берегом чистим моєї святої ріки,
на славі минулій стою у безславнім сьогодні,
з минулої слави дивлюсь у прийдешні віки.

А завтра поїду. І, може, усе це — востаннє.
Цей берег... цей вітер... ці люди привітні в селі...
І вже з Петербурга буду шити листами
той спогад, ту мрію — жити на рідній землі.

І друзі там є. І „Слепую" писав я і „Тризну".
А вірші ридають... Отак і життя промине.
Будь прокляті всі, хто відняв у мене вітчизну!
Але у вітчизни ніхто не відніме мене.

СЕМІНАР СУС, СУМК, ТУС

2-го ЛИСТОПАДА 1985 Р.,
ЕДМОНТОН, АЛБЕРТА, ПРИ ГРОМАДІ
СВ. АНДРЕЯ

Відкрив семінар і провадив ранішну сесію пан. Я. Скрипник, діючий секретар СУС. Він переповів події, які спричинили створення комітету зацікавлених людей, котрі відчули потребу активно протидіяти невідрадному станові культурно-освітної діяльности по наших громадах, з а н е д банню національно-громадської праці серед нашого суспільства. Очолив цей комітет д-р П. Кондра. Завдяки турботам цих людей 17-ий Собор УГПЦ прийняв постанову, а З'їзд прийняв резолюцію в справі культурно-освітньої праці при громадах... „і доручає управам відділів, провінційним радам та Централі СУС, активно включитись в діяльність цього комітету..." Впроваджуючи в життя резолюцію З'їзду, Провінційна Рада СУС Альберти зорганізувала семінар, на якім зроблено перші кроки в тім напрямку. Комітет семінару: Р. Фарина — голова, отці: Я. Пук і М. Крищук, пані К. Рожак і А. Мельничук. Тема семінару була „Співпраця українських організацій з Церквою".

Перший доповідач, адвокат Е. Гарасимів, член централі СУС, говорив на тему „Що є СУС і його обов'язки". Другий говорив о. прот. Я. Пук на тему „Зв'язок між членами організації та Церквою". Третім промовцем була пані К. Чернявська, заслужена діячка на педагогічному полі. Її тема була — питання „Як підсилити діяльність громадян в національно-регійній та культурно-освітній праці". Коли дві перші доповіді відносилися до перегляду та евалюації ролі СУС та Церкви в нашому громадському житті, то пані Чернявська застановилась над сьогоднішнім станом та кинула цікаві та визиваючі пропозиції для розгляду нашим провідним силам.

Відкриваючи дискусію, пан Скрипник зсумував думки доповідачів. Базою роздумувань пана Гарасимова була думка, що Церква — національна свідомість, — культурний розвиток, це тісно пов'язані поняття в житті нашої громади. Минуле показало, що коли найменші організаційні одиниці були добре зорганізовані та бачили виразно свої цілі, тоді ми мали надзвичайні успіхи в церковному та громадському житті.

Отець Пук затримався довше над думкою, що організаційно-громадське життя органічно поєднане з нашою Церквою, і є запорукою збереження української д у ш і, українського культурного життя в Канаді. Церква незалежна від чужих нам центрів, це наша твердиня.

Пані Чернявська сказала, що свідомість свого українства, свого православія, це підстава, на якій зможемо будувати наше майбутнє. Вона бачить наше майбутнє тільки в невід'ємнім пов'язанні церковного життя з життям організаційно-громадським. Вона звернула увагу на те, що часи міняються. Це мусять взяти під увагу церковні та організаційні проводи. „Нема чого жити минулим, треба використовувати те, що маємо сьогодні й почати розбудовувати завтрішній день на тій базі". Важне є, на її думку, плянувати працю на два-три роки наперед, впоювати в дитині від найменших років, приналежність до своєї Церкви, та активізувати найменші організаційні клітини.

В дискусії, яка була цікавою та доповнювала сказане доповідачами, взяло участь поважне число присутніх. Доповіді будуть подані до української преси пізніше.

Пополуднева сесія складалась з теми: „Архіви й їх важливість" котру приналежно розповів пан К. Стотайн, від Провінційного Архіву. На тему „Християнські обов'язки супроти хворих, немічних та сумуючих" провадив жваву та симпатичну дискусію д-р Д. Ендерсон, який довгі літа доглядає пацієнтів в лічниці.

Комітет Семінару:
Розалія Фарина, голова

Провірте Вашу передплату...
Ви могли забути про неї!

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Ми воліємо не висилати упімнень, бо вони також получені з видатками. А це Ваші гроші.

Композитор Артем Ведель

Відомості про композитора Артема Веделя основані на двох джерелах: автобіографії православного священика Петра Турчанінова, Веделевого учня і композитора, і на статтях Віктора Аскоченського, що користувався неопублікованою біографією Веделя, написаною його учнем Зубовським, та на оповіданнях старих мешканців Києва, які ще пам'ятали композитора.

Композитор Артем Ведель народився 1767 року, в міщанській родині, у Києві — де батьки його мали власний дім на Подолі, недалеко Хрещатика.

Батько Артема Лук'ян, мав столярську та різьбарську майстерню.

Артем Ведель вчився у Київській Академії в добі Митрополитів Г. Кременецького (1783-1783) і Самійла Мирославського (1783-1796). Ведель перейшов в Академії нижчий і середній курси наук і студіював курс філософії. В той час було призначено його диригентом академічного хору. Підстави музичної освіти Ведель одержав в Академії, яка ще в 17 ст. славилася високим рівнем у ділянці церковної музики. Ведель був обзнайомлений з релігійними творами своїх попередників — студентів Київської Академії, такими як духовні концерти Андрія Рачинського, першого українського композитора родом з Підляшшя, Сарті та Березовського. Біля 1787 року на доручення Митрополита Самійла Мирославського Ведель виїхав до Москви, де був диригентом хору генерал-губернатора. Та Москва не подобалась Веделеві, він повернувся у рідний Київ і далі працював диригентом в Академії. Хор Академії вважався найкращим хором у Києві, мав до 300 співаків. Ведель визначався незвичайним голосом, ще будучи малим хлопцем, у дорослому віці став знаменитим тенором. Ведель був також і визначним скрипалем і першим солістом в академічній оркестрі. При кінці 1794 року Ведель познайомився з корпусним генералом Андрієм Леванідовим. Генерал захопився великим музичним талантом Веделя і заангажував його на диригента свого хору. Згодом іменував його своїм ад'ютантом в ранзі поручника, а незабаром старшим ад'ютантом з рангою капітана. У роках від 1794 до 1798 припадає найбільший розквіт композиторської творчости Веделя. Це діялося за часів володіння цариці Катерини II. По її смерті цар Павло, з невідомих причин, відсунув генерала Леванідова з його становища. Ця деградація щирого приятеля Веделя мала важкий вплив на дальше життя композитора. Ведель, передбачаючи політичні зміни, влітку 1798 року подався у відставку, роздав усе своє майно, бібліотеку та ноти, і повернувся із Харкова до батька у Київ. У Харкові Ведель був диригентом державної школи. Первопричиною того був декрет царя Павла з 10-го травня 1797-го року у справі церковної музики. Цей декрет підсилив рішення композитора Веделя вступити послушником у Києво-Печерську Лавру. За свою аскетичну поведінку Ведель знайшов пошану і любов серед ченців. Одначе композитор не побув довго в Лаврі. У повній духовій депресії, в бідній одежі він несподівано покинув монастир і почав скитатися по Лівобережжі. Сталося це в наслідок відмови Веделем на доручення уряду написати музичний твір на пошану великого князя Константина Павловича, який мав приїхати до Києва. Замість твору на пошану князя Ведель написав листа до царя, що згідно з усіма джерелами мав політичний характер. Веделя знайдено, арештовано в Охтирці на Слобожанщині, признано божевільним (найвигідніший засіб зліквідувати людину) і відіслано до Києва. Цар Павло наказав помістити його в „Смірітельному Домі" для божевільних, заборонив давати йому перо, папір і чорнило. Ця заборона означала для Веделя кінець композиторської діяльности. Цар Павло відіграв злощасну ролю в житті композитора. Його жорстока реакція на Веделевого листа, запроторення в досмертну в'язницю разом із божевільними, заборона компонувати, — це все факти, що зламали життя композитора.

Ведель визначався незвичайно лагідним і гарним зовнішнім виглядом та тихою і скромною вдачею, як диригент хору він був ввічливий і терпеливий. Отець Турчанінов пише, що Ведель відступив йому (учневі, 15-літньому) своє ліжко, а сам спав на повсті, на підлозі. Ведель був глибоко релігійною людиною, ніколи не їв м'яса, тримав гострий піст, у святочні дні ходив рано до церкви. Добрі діла робив так, щоб ніхто того не помічав, до майна не прикладав ніякої ваги. У текстах своїх композицій Ведель поширював гуманні ідеї, зачерпнуті з Псалтиря, про допомогу бідним і пригніченим. З його листів до о. Турчанінова чується гострий засуд кріпацького ладу закріпленого в Україні указом цариці Катерини II з 3-го травня 1783 року. Любов Веделя до бідних і пригнічених

проявлялася у виборі тем до багатьох його концертів. Концерти „На ріках Вавилонських" і „Боже приідоши язици в достояніє Твоє" передають терпіння поневоленого українського народу. До кінця 19 століття цензура не допускала до видання творів українського композитора і лишень в 1902 році, майже в 100-ліття з дня смерти Веделя, почалася публікація його творів. Партитура 12-ти концертів писана рукою композитора в роках 1794-1798 знаходилася в посіданні Аскоченського, який найбільше прислужився для збереження творів Веделя і який подарував її бібліотеці Київської Академії. Тільки 5 концертів у той час було видано друком. Пізніше появилося друком ще 9 концертів, що не входили в згаданий рукопис. Отже Ведель написав 21 концерт, у тому числі „Покаяння відкрий мені двері". Окремо написав Ведель дві повні Богослужби, пісні Херувимські, Милість мира, Отче наш, Достойно є, Тобі співаємо, Єдинородний, Світе тихий, Прийдіте поклонімся, Благослови душе моя, Коли славнії ученики, Воскресення Христове бачивши, Помилуй мене Боже, Канон Пасхи та Всенічну, що ми побожно слухаємо у наших Святих Православних Українських Церквах.

Василь Петрушевський перший пригадав у XX столітті постать забутого композитора і своєю працею дав поштовх до видання творів, що до того часу не появлялися друком.

Помер Ведель 14 липня старого стилю або 27 нового 1808 року. По опису смерти отцем Турчаніновим Ведель помер в домі батька, куди його привезли з тюрми, вже хворим, на декілька днів перед смертю. Помер Ведель підчас молитви у садку. Ніхто не подає причини смерти людини у повному розквіті віку, біля 41 року життя. Аскоченський оповідає, що труну Веделя несли по черзі студенти Академії і мешканці міста Києва, його звеличники. Приятель покійника, Київський Катедральний проєрей і відомий проповідник о. Леванда, мусів вистаратися дозвіл на пристойний християнський похорон „п о л і т и ч но-неблагонадійної людини", якою вважав Веделя царський уряд. Поховано Веделя у колишнім Кирилівськім Монастирі, але де його могила, невідомо. Отець Турчанінов пише, що будучи в Києві, він був на цвинтарі, шукав за могилою композитора і не міг віднайти місця де поховано страдницьке тіло незабутнього Артема Веделя.

Добр. Єлисавета Василів, прес. референтка.

Ми пам'ятаємо своїх рідних

У минулому 1985 році сповнилося 85 років, коли славна родина Зваричів прибула до Канади. Батько Іван Зварич упокоївся 1919 року — 66 років тому. Мама Марія з родини Долинюків упокоїлась 1935 року — 50 років тому.

У роковини упокоєння своїх батьків — три уже в поважному старшому віці дочки: Гафія Янішевська, Параня Саламандик і Гануся Gregori — всі три сестри, яким уже сповнилося поверх 85 років життя кожній, зарядили вшанувати цю знаменну дату прибуттям до Канади своїх батьків, замовили Панахиду, яку відслужив прот. о. Д. Лучак, поминаючи імена родини Зваричів:

Івана і Марію Зваричів
Анищо і Федора Косташів
Петра і Марію Зваричів
Катрусю і Якова Давидюків
Константина Лепчука
Єлену і Федора Винничуків
Андрія і Параню Зваричів
Йосифа Янішевського
Василя Саламандика
Семена Ґрегорія

Велике число внуків, правнуків і праправнуків родини прибули на Панахиду. Були присутні також близькі приятелі.

Щоб відзначити цей пам'ятний день, родина і приятелі перевели грошеву збірку нев'янучи квітів на журнал „Промінь". Пожертви склали слідуючі:

По $50.00 — Федір Миконал.

По 25.00 — Володимир Дженис, Марія Ткачук.

По 20.00 — Ловис Нелсон, Владик Саламандик, Параня Саламандик, Гафія Янішевська, Ганнуся Ґрегорі.

По 15.000 — Вайлет Косташ.

По 10.00 — Ґеня Квазней, Анна Саламандик, Богдан Ґрегорі, Ольга Ганночко, Славка Смит, Іван Ґрегорі, Василь Косташ.

По 5.00 — Андрій Мельничук, Дмитро Петрів, Віра Федорук, Рахиля Скакун, Роман Ткачук, Іван Лепчук.

По 3.00 — Анна Малицька.

По 2.00 — Розалія Ґовда, Анна Чорна, Анна Данилович, Стася Зварич. Сріблом дрібними 11.00 дол. Разом — 337.00 долярів.

До успіху цього родинного відзначення причинилися своєю допомогою сестри: Іванна Дженис, Любка Ґрегорі, Тіна Лепчук, Ловис Нелсон, Ловес Ґрегорі разом зі своїми чоловіками. Панахида й обід відбулися в пансіоні старших громадян „Дніпро".

Подала **Іванна Дженис.**

ЗУСТРІЧ МАРТИ І МИРОСІ З СТУДЕНТАМИ КИЄВА

Бо йдуть літа буремною, ходою
Різнити важко пустоцвіт од цвіту...
І той любов'ю повниться до світу,
Хто рідну землю має під собою...
М. Вінграновський: „Тополя".

Коли після вечері, діставши дозвіл від пані Нагірної, Марта й Мирося зустрілися біля готелю з київськими студентами, Петро їх привітав веселою усмішкою:

Ну, дівчата, чи пізнаєте цю поезію? Вона вам відома, чи може ми надто великі оптимісти й думаємо про неможливе. Ви ж не на Україні родились, правда? І він стишеним голосом проказав два рядки:

І той любов'ю повниться до світу,
Хто рідну землю має під собою...

— О, які ви! Робите нам іспит з українознавства? — засміялися дівчата. На щастя, цю поезію Вінграновського ми вивчали у школі. Це „Тополя"! Навіть знаємо — чому Вінграновський її написав. Поет був у Москві, працював разом з Довженком, був артистом у якомусь фільмі. А що тужив за Україною, то йому снилися тополі. Вони кликали його, щоб повертався додому „поливати землю тополину..." Чи не так? з радісною усмішкою відповіла Марта.

— А тепер буде іспит для вас — таємничо відізвалася Мирося. — Чи таку поезію, що не була друкована у вас, хоч це і поет сучасний України. Вона друкувалася у нас в Америці. Вгадайте — хто міг так гнівно відповідати у вірші молодцеві такому, що рішився стати вужем-плазуном, так цей поет назвав його:

То вже не стрінемось. Даруй,
Коли кортить на вужа вирости —
То вигинайся і плазуй.

— Це щось про нашого молодця. Цікаво! Але одного вірша замало, щоб зміркувати хто є його автором. Я догадуюся хто ненавидить плазунів, що підлизуються до поневолювачів, — міркував Віктор. — Проте ще непевний. Є більше таких, що плазунів не люблять і зневажають, зокрема серед шестидесятників, як це у вас називають поетів наших з шестидесятих років, що писали відважно після смерти Сталіна. В тому часі була т. зв. відлига, замислено продовжував Віктор.

— Я не пам'ятаю докладно іншого тексту, але цей поет пише багато про те, він посвятив себе для України, для світу, хоче, щоб світ став кращим ніж він є тепер, пише про те, що багато поетів вмирає у тюрмах, а світ не стає білішим, яснішим, з кращими людьми, — стараласл Мирося допомогти Вікторові вгадати автора поезії про плазуна.

— Це схоже на Василя Стуса, — відізвався Віктор. Цей поет не боїться смерти, він став по боці тих шестидесятників, які не корилися. Але нам його творчість мало відома, його тут не друкують, Він мучиться десь у концтаборах, — тихо і сумно говорив Віктор.

— Вікторе, не розводь такої мови серед вулиці, — остеріг нагло товариство Петро. — Нам треба десь знайти безпечніше місце. Ходім десь над Дніпро, на Набережну вулицю.

— Гаразд! Добре, що пригадав. Ось і автобус, сідаймо! Але розмов ніяких тепер нема! Ми незнайомі!.. Дівчата, виходьте за нами, ми перші вийдемо, — пояснив Віктор.

Приїхали, щасливо зустрілися знову. Стояли над Дніпром і вдивлялися у його плесо. Віктор усміхнувся, подивився на дівчат і почав:

— От, дівчата, з далекої Америки! Цікаво ж з вами нам зустрічатися! Скажіть щось більше про Стуса, — попросив Петро.

— Ми мало його вивчали. Пані Нагірна казала, що його твори дуже скомпліковані. Знаємо, що їх перекладають на інші мови, Стус відомий серед інших народів, його нагородили нідерлянці за його поезію, а якийсь міжнародний клюб, що зветься ПЕН подав його на нобелівську нагороду.

— А вам можна піти з нами десь до якогось ресторану. Ось тут можемо поїхати до „Вітряка" — це цікавий ресторан. Ми вас відпровадимо завчасу, щоб ваша вчителька не хвилювалася. Знаєте, нам так цікаво з вами позмовляти... Ходім!.. Просимо!

І коли вже сиділи при столикові, в ресторані було повно молодих. Вони пили, ревіла музика, гамірно було настільки, що ледве можна було чути одне одного. Але Віктор сидів

ЗАКЛИК

Дорогі Брати і Сестри!

Минуло шість років як члени Будівельного Комітету започаткували в Бельгії та всьому вільному світі грошову збірку на побудування Українського Православного Храму в місті Ґенк у пам'ять 1000-ліття Хрещення України в Православну Віру. Цей намір поблагословив в той час на 1-му Єпархіяльному Соборі в Дюссельдорфі (Німеччина) В и с о копреосвященніший Владика ОРЕСТ (вже покійний), а Високопреосвященніший Владика АНАТОЛІЙ на Другому Єпархіяльному Соборі в Мюнхені (Німеччина) закликав, щоб фінансово допомогти Будівельному Комітетові закінчити ще перед святкуванням Ювілею цю Святиню Св. Арх. Михаїла.

Будова Храму провадиться і могла б закінчитися вже в цьому році та за браком — 4.000.000 бельгійських франків або 80.000 американських долярів вона затримується. Частина української молоді в місті Ґенк продовжує будову щоденно і безкоштовно та з великим оптимізмом. Але чи оптимізм знайде їм ці гроші для закінчення цієї Будови-Церкви?

Тому звертаємося ми до Вас, Дорогі Брати і Сестри, допоможіть закінчити будову Храму, який буде в Європі світильником України.

Будова храму Св. Арх. Михаїла в Белгії

Покажім всім народам світу, що ми є варті на самостійне й свобідне життя в нашій Україні, вишліть свою лепту на закінчення цієї Святині.

Настоятель УАПЦ на Бельгію,
о. Іван Дерев'янка

За Будівельний Комітет
Інж. В. Дерев'янка

Грошові перекази і чеки висилайте на адресу Будівельного Комітету:

Ing. Derewianka Vitali vzw UOAK
Pruimelaartraat 7,
3530 Houthalen — België
Gen. Bank 235-0091500-41

біля Марти, Петро біля Миросі й вони продовжували розмову. Почав Віктор про поезію.

Чи вам відомо те, чому Вінграновський писав про пустоцвіт. Пустоцвіти — це люди, які продають себе за гроші. Вони люблять безтурбоття, у них нема ідеалів, їм непотрібні ні Бог, ні батьківщина.

— Ми знаємо! У нас таких багато! — озвалася Марта. — У нас модно любити людство. А пані Нагірна у школі нам часто казала, що куди легше любити людство, ніж рідну маму.

— Чудова ваша вчителька! Тому й намовила вона вас поїхати до нас в Україну, щоб ви мали рідну землю під собою, побачили її, дихнули красою її пам'яток, ну й зустрілися з такими, що пустоцвітом бути не хочуть . . . дивлячись десь у простір через вікно, захоплено говорив Віктор.

Зближалася десята година. Хлопці відпровадили дівчат до готелю, прощаючись умовилися на чергову зустріч. І дівчата з Америки і хлопці з України були сповнені глибоких переживань.

Уляна Пелех.

НЕОБХІДНЕ ДЛЯ ШКОЛИ
Український виховальний співанник для дітей
СВІТАНОК
Видання Української Двомовної Асоціяції в Едмонтоні.
З нотами і рисунками.
Видано на гарному папері,
в тверд. обкладинці, стор. 115.
Ціна: $7.50
Замовляйте в Союзі Українок Канади на адресу:
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1

Використовуймо зимовий час на ткання

Чому?

Вже десять років існує школа ткання в Бенф, Красного Мистецтва? Щороку при кінці серпня місяця провадиться курс ткання під проводом референтки мистецтва Союзу Українок Канади, пані Дарії Янди.

Багато учителів ткацтва були підготовлені п. Д. Яндою, та іншими ткацькими школами, як Вермініон та Олдс Альти.

Пані Дарія Янда створила стипендію під ім. Дарії Янди, ці стипендії видаються студентам щороку, які побирають курс ткання в Бенф.

Студенти ткання до Бенф школи мусять мати початкуючий курс у своїх осередках вдома, тоді Бенф школа Красного Мистецтва приймає на продовження.

Мені було дуже приємно відвідати школу ткацтва в Бенф в 10-ту річницю існування такої школи. Приємні враження зробила на мене ціла обстановка з варстатами та ткачами, коли я увійшла разом з п. Яндою. При дверях нас мило привітала пані Ґеня Микитяк з Келґарі, яка провадила курсами цього року. На варстатах працювали жінки, дівчата та мужчини. Ткали пояси, рушники та плахти. Всі курсанти, в основному тримаються традиційних українських взорів, так як це вимагає пані Янда.

Вечером ми пішли на спільну вечерю з ткачами та директором Рей Улєт, Бенф школи. Тому що була 10-та річниця курсів ткання, Рей Улєт приготовив для нас вечерю та угостив вином. П і с л я вечері покликав основательку школи Українського Ткання пані Янду до слова. Пані Янда коротенько оповіла початки цієї школи та труднощі, які бувають, коли щось нового уводиться. Вона розповіла про приготовчу працю студентів, з яких не одного вона сама навчала, не лише в Альберті, але по різних місцевостях Канади. Вона висловила велику радість, що школа успішно відходить за доброю кооперацією директора п. Рей'я Улєта. Після цього п. Улєт покликав від Союзу Українок Канади, Анну Звоздецьку до слова. Пані А. Звоздецька причепила корсаж пані Янді і перепросила, що голова Союзу не могла прибути, отже вона заступає її місце. В своїм слові пані Звоздецька висловила подяку і признання пані Янді за весь той труд і посвяту, яку вона вложила щоб зберігати, розвивати і вивчати традиційні взори та стиль у тканні, як рівнож приготовляючи студентів та безліч ек-

Студенти ткачі в 1985 році. Сидять зліва направо: Вжейн Стефард, Люба Кут, Дарія Янда, Ґеня Микитяк, Анна Звоздецька. Другий ряд: Василь Свігик, Наталя Сагден, Анна Микитин, Дарця Кут, Анна Ємська, Єлисавета Гоніната, Джералд Гудима, Марія Свігик, Ґеня Ортинська, Надя Хрептул, Анна Назаревич і директор школи Рей Улят.

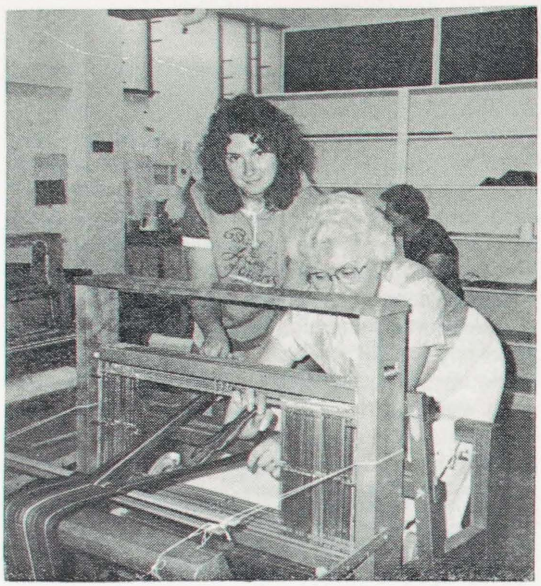

При лекції ткання в Школі красного мистецтва в Бенф. Зліва стоїть Дарця Кут з Ванкуверу, яка отримала стипендію Дарії Янди. Друга — пані Ємська за варстатом.

земплярів та виставок, якими треба руководитися, щоб вступити на Бенф Курс.

Рей Улет також висловив і глибоко оцінив працю пані Янди. Він сказав. Я неменше вражений чутливий, коли згадаю працю пані Янди. Вона постійно провадить ткання в своїй хаті. Я в неї гостив і договорювався про курси ткання. Я бачив нераз її труднощі і тому я її схвалюю за її завзяття і любов до мистецтва". Далі говорила пані Микитяк, вона висловила свої спостереження та заваги на будучність. Пані Надя Хриптул, яка є запрошена вчити ткацтво на рік 1986 в Бенфі, дала сугестії як можна розгорнути курси на слідуючий рік.

Після краяння торта спеціяльно приготовленого на ту вечерю і довгої товариської гутірки, всі пішли на концерт виступу ріжних студентів.

Серед такої чудової природи, високих гір „Рокі Мавнтинс", пахучих квітів та купальних басейнів, як гарно виїхати на курс ткання та побути 2 неділі серед такого оточення із добрими приятелями.

По більше інформацій вдавайтеся до Централі Союзу Українок Канади або просто до пані Янди на адресу:

8460 - 117 st. Edmonton, Alta. T6G 1R4

Є в нас багато жіноцтва і мужчин, які ще молоді, а називають себе „retired", — чому б їм не взятися до ткання, щоб продовжувати таку знамену традицію.

Подала **Анна Звоздецька.**

Ювілейні привіти

Хвальна Редакція „Променя"!

Я трошки запізнилася з ювілейним привітом журналу у його 25-ліття. Дай Боже аби так продовжувалась Ваша праця до 50-ліття, а так і до 100-літнього ювілею. А Вам усім редакторкам бажаю доброго здоров'я на многі і многії літа.

Я дуже ціню журнал „Промінь". Читаю його від першого року його заснування, тож посилаю мою передплату 12.00 дол. і 28.00 дол. на Ювілейний Фонд. Хай Бог прийме мою скромну пожертву.

Остаюся з пошаною до Вас.

Текля Кудрик, Box 413
Watson, Sask. S0K 4V0

Дорога Редакціє „Променя"!

Благаю Всевишнього Бога, щоб обдарував Вас на дальші роки здоров'ям, щоби Ви мали нагоду успішно і мило працювати для нашого українського жіноцтва та його успіхів у громадській праці, на славу нашому милосердному Отцеві небесному.

Сейді Гудима, мама **о. Ореста Гудими,**
Сентер, Альберта.

Наш відділ ім. Лесі Українки в Стирджес, Саск. засилає скромну пожертву — 50.00 дол. на журнал „Промінь" з нагоди його ювілею. Бажаємо редакції і всім його співпрацівницям доброго здоров'я та найкращих успіхів на майбутнє.

Софія Бурим, голова,
Марія Жук, секретарка.

З нагоди 25-ліття журналу „Промінь" складаю щирі побажання редакції і всім працівникам. Бажаю всім здоров'я і витривалости у дальшій праці. Засилаю 25.00 дол. на ювілейний фонд і на продовження передплати на два роки.

Антоніна Волкович, Монтреал.

„ПРОМІНЬ" У ЙОГО 25-ЛІТТЯ

(Доповідь референтки „Променя" Дори Маковеської на Провін. З'їзді складових організацій СУС в Реджайні, Саск. 1 і 2 листопада 1985 року).

Всім вам відомо, що цього року припадає 25-ліття журналу „Промінь". Журнал „Промінь" має довголітню історію, сполучену із прибуттям до Канади українських піонерів. Коли вони лишали рідний край, і приїхавши до Канади, вони привезли із собою велику мету... ідею, вони бажали бути вільними.

Український народ терпеливий, релігійний і дуже працьовитий. Із такими прикметами люди пересічно успішні у своїх стараннях. Життєві обставини в Канаді були значно відмінні від тих, що вони зазнали в рідним краю. Вони бажали задержати свою релігію, свою мову і культуру, але щоб осягнути ці бажання, потрібно було будувати церкви, школи, народні доми та виховні Інститути. Здобувши ці установи, вони уможливили новим ґенераціям вступати у вищі школи та університети, перебуваючи у своїх Інститутах.

Жінка грала важливу ролю у цім зрості, виявляючи замітний поступ у своїй праці. У 1926-му році зорганізовано з'їзд, участь у якому взяли учительки, Могилянки-студентки та інше жіноцтво. З'їзд відбувся в Інституті імені Петра Могили... Це був перший з'їзд українського жіноцтва у Канаді. На цьому з'їзді зорганізовано у Союз Українок Канади, першу українську самостійну жіночу організацію.

Праця успішного розвитку Союзу досягла при громадах. Завзято працювали вони, піддержуючи свої церкви фінансово та морально. Організували Українські і Недільні школи, щоби молодь виховувалась в українському і релігійному дусі.

Поважні успіхи вимагали своєї народної преси, почерез яку можна б досягнути й з'єднати членство, ширити релігійно-національні гасла, ознайомлювати з новими ідеями, виробляти здорові погляди, обмінюватися думками та приєднувати членство до праці.

У 1927-му році „Український Голос" відступив одну сторінку для користування Союзу Українок Канади. Ця сторінка стала важливим чинником у життю української жінки, даючи провід і пораду в громадських потребах.

З таким масовим зростом, показалося, що одна сторінка в часописі не вистачала, бо вона невдоволяла потреб Союзу. В наслідок цього, у січні 1960 року, виходить перше число журналу „Промінь". Вельмишанована пані Н. Когуська стає його першою, і до цього часу одинокою редакторкою. Журнал високовизнаний не лише поміж членством Союзу, але і в журналістичному світі. У ньому поміщуються різні інформації, цікаві статті, звіти діяльностей по відділах та літературні й історичні описи. Звіти діяльностей по відділах стають зразками громадської історії, які нотують про наше громадське життя. І тому звіти відділів мають особливу вартість.

Двадцять п'ять років, це короткий період у житті якогонебудь журналу в порівнанні із життям людини. Від часу першої появи „Променя" впродовж чверть століття у світі сталось багато нового. Стався великий прогрес у техніці. Походом появляються телевізори, літаємо високо попід небеса, виросла новітня музика, з'явились наркотики, алькоголь і полет на Місяць... маємо компютори... і життя набрало нового ходу. Ці винаходи справили великі вражіння на молодь взагалі. Змінилися погляди на мораль, релігію, на культуру, на спадщину. Світ зменшився. Мішані подружжя, асиміляція зростали мов на дріжджах. Всі ці новості були відмінні, та вимагали багато часу, а нам наші питомі справи зазнавали шкоди.

Молодь покидала родинні приюти, вступаючи у кола вищого навчання. З часом бачимо, що тільки ці, котрі в родиннім огнищу мали здорове зерно защіплене любов'ю до всього рідного, задержали свою ідентичність і перебороли цей період незвичайних реформ.

Ми раді осягненнями нашого журналу. Редакторці, пані Н. Когуській, та всім його працівникам, висловлюємо щиру подяку і глибоке признання. „Промінь", мов справжній промінь блискучого сонця, був і є джерелом науки і незмірною радістю, вказуючи на світлу будучність українського життя в Канаді.

Було б сумно, якщо б ми тепер занедбали чи втратили всю працю, що довела нас до сьогоднішнього стану. Маємо значні сили в наших організаціях і по громадах. Ці сили очікують проводу. Маємо прекрасну молодь та енергійних молодих родин, котрі сподіваються проводу від організацій. Наш обов'язок, дорогі родичі, здійснити їхнє сподівання. Пригорнімо своїх дорогих дітей, високо оцінюймо їх змагання і старання; навчаймо їх, коли навчатись бажають. Гострою критикою порозганяємо їх, знеохотимо їх, а в наслідок цього, залишуться

наші пресові органи й організації та церкви в критичному стані.

Нам добре відомо, що наші часописи підупадають. Саме говорення маловартісне. Виявім свою активність.

Кожна членка Союзу Українок обов'язково повинна передплачувати „Промінь", читати його та доглянути, щоб рідні їм особи його мали і користувалися ним. Збільшім число його передплатників. Звеличаймо його дописами та статтями. Подаймо йому моральну та фінансову піддержку . . ., у роді пожертв на пресовий фонд, пожертв з нагоди важливих родинних оказій; засилаймо пожертви на нев'янучий вінок у світлу пам'ять рідних, що спочили у Бозі.

Переконуймо тих, котрі вважають, що журнал „Промінь" не інтересний, вияснюймо його ціль, що він не є вісником щоденних новостей, чи тижневий новинкар. Більше розвинена та особа, котра читає ріжні форми пресових видань. Пізнаймо і навчаймося всього рідного. Покажім, хто ми є, виявім свою ідентичність, а тоді і чужинці нас шануватимуть. І зістанемо ми кращими горожанами у нашій вільній Канаді.

Повернувшись до своїх відділів, застановімся над справою молодих українок, котрі бажали б бути в рядах з нами, але не сміливі приступити. Часто на з'їздах застановляємося над долею наших молодих осіб, приймаємо ряди резолюцій звернені у сторону таких людей, і на цім справа кінчається. Берімся до виконання тих резолюцій. Допоможім нашим дітям зростати в релігійному і українському дусі, навчаймо їх рідної мови, християнської моралі та освідомім їх про нашу дорогоцінну спадщину, щоб вони, у свій час, гордо несли гасла нашого існування, і напевно сповняться наші бажання.

На закінчення хочу подякувати екзекутиві, що мали довір'я і дали мені нагоду висловитись.

А всім референткам на провінцію, що так щиро працювали і придбали велике число нових передплатників до „Променя" велика подяка за їх труд. А Вам всім, що з терпеливістю вислухали це, також велике спасибі.

Дора Маковська.

З глибокої криниці . . .

... Боротьба народів завжди супроводилася боротьбою мов. Та не завжди доля мови залежить від долі народу. Нехай народ і скорений, але коли він зберігає свою мову, він однаково залишається сам собою серед інших. Якщо він змінює свою мову, то вже більше не існує, а стає частиною іншого народу, сильнішого. Не кожний народ у багатовіковій історії людства міг знайти в собі силу духа, щоб в годину політичної скрути відстояти і зберегти мову, отже, й самого себе. **А. Матвієнко.**

— — —

Виховання молоді й дорослих відбувається тільки тоді, коли є самовиховання. А самовиховання — це людська гідність у дії, це могутній потік, який несе на собі гідність людства.

Василь Сухомлинський.

— — —

Школа стає справжнім осередком культури лише тоді, коли в ній панують чотири культи: культ Батьківщини, культ людини, культ книжки і культ рідного слова.

В. Сухомлинський.

— — —

Я не перевеженець ні старого села, ні старих людей, ні старовини в цілому. Коли я обертаюсь часом до криниці, з якої пив колись воду, і до моєї білої привітної хатини і посилаю їм у далеки минуле своє благословення, я роблю ту лише „помилку", яку роблять і робитимуть, скільки світ стоятиме, душі народні живі всіх епох і народів, згадуючи чари дитинства. Світ відкривається перед ясними очима перших літ пізнання, всі враження буття зливаються в неминучу гармонію, людяну, дорогоцінну. Сумно і смутно людині, коли висихає і сліпне уява, коли обертаючись до найдорожчих джерел дитинства та юнацтва, нічого не бачить вона дорогого, небуденного, ніщо не гріє її, не будить радости, ані людяного суму. Безбарвна людина ота, яку посаду вона не посідала б, і труд її, не зігрітий теплим промінням часу, безбарвний.

Олександер Довженко

— — —

Десна, красо моя! Щасливий я, що народився на твоєму березі, що пив у незабутні роки твою м'яку, веселу, сиву воду, ходив босими ногами по твоїх казкових висипах, слухав рибальських розмов на твоїх човнах і казання старих про давнину, що лічив у тобі зорі на перекинутому небі, що й досі, дивлячись часом униз, не втратив щастя бачити ті навіть у буденних калюжах на життєвих шляхах.

Олександер Довженко.

ЕМІЛІЯ ОСТАПЧУК-КОНЮХ

Дня 16 листопада 1985 р. упокоїлась в Сен-Кетеринс, Онт., після короткої недуги, залишивши в смутку мужа Петра Конюха і всю українську громаду в Канаді.

Панахида за спокій душі Покійної була відправлена 18 листопада, похоронна відправа відбулася 19 листопада в українській православній церкві Св. Юрія в Ст. Кетеринс, яку відслужив о. Григорій Мельник. Урочисто співав хор під диригентурою О. Мельничука. Покійна Емілія й її муж Петро Конюх співали в хорі.

Достойно й урочисто відпровадили Покійну в останню дорогу на вічний спочинок ціла Сейнт-Кетеринська громада, тому, що Покійна вибрала місце спочинку на цвинтарі Св. Андрія в Савт Бавнд Брук, США, поминальний обід відкладено на 40-ий день після її відходу.

28 грудня 1985 р. зібралася наша громада, щоб пом'янути Покійну Емілію Остапчук-Конюх. Отець Григорій Мельник відслужив Заупокійну Літургію з Панахидою і всі присутні перейшли до церковної залі на поминальний обід.

По трапезі — голова громади М. Головаш склав співчуття мужеві від громади. Голова відділу С.У.К — Оля Головаш, яка зайняла місце покійної висловила глибоке співчуття мужеві й нашому відділові по втраті дружини і нашої голови відділу, і попросила Т. Дем'яненко до слова, яка прочитала життєпис і заслуги покійної Емілії.

Емілія Остапчук-Конюх народилася в родині Анни і Володимира Андрусів 13 грудня 1914 р. в Едмонтоні. Хоч ми не багато знаємо з її дитинства, але Едмонтон, то майже українське місто, напевно вплинуло на неї, на її чутну душу до української мови, багато з вас чули не раз її промови чудовою українською мовою і завжди вони були надхнені українським духом і традиціями з нашого українського життя. Ми могли б так багато навчитися від неї, але так не судилося. Хочу вам всім ще раз пригадати її заслуги, які Емілія дістала за свою працю в Канаді: Red Cross Gold Medal for service (1954), Centennial Medal for service to the Nation (1967), Certificate of Merit for Outstanding Contribution to British Columbia 1966 - 1967, Priemier's award for Service to British Columbia 1971, Appointed member Order of Canada 1976, Commemorative Medal on occasion of Queen's visit to Ottawa 1978.

Ці медалі і нагороди не дають за малі речі, а за велику працю вкладену на поліпшення нашого окруження.

Вона працювала при всяких комісіях як: Ethnic Organizations, Canadian Confederation Centennial Committee, Comm. for International Year for Human Rights, Canadian Citizenship Federation, також була призначена до Canadian Consultative Council on Multiculturalism. Видала і фінансувала 8 українських альбомів для поширення знання про наших піонерів і за наших жінок в рік жінки. Вона була головою Комітету Українок Канади в Торонті 1954 і також головою відділу КУК у Ванкувері в 1969-70, 1975-76 роках.

Вона була діяльною у різних канадських організаціях, та на канадському й українському форумах виступала з різними промовами.

Навіть відійшовши на відпочинок і переселившися тут до Сейнт-Кетеринс брала участь у панельних дискусіях

Емілія Остапчук-Конюх

в Торонті й читала тут свої реферати. Було заплановано свято на відзначення 25-ліття нашого журналу „Промінь", Емілія мала прочитати реферат, але так не судилося. Ми всі втратили багато з її відходом, а нам членкам хай вона буде прикладом до дальшої праці над поліпшенням нашої мови й культурно-освітньої праці.

З висловом глибокого співчуття сказала пару слів від родини п. Н. Андрусів.

Пан В. Авраменко висловивши співчуття мужеві й нашому відділові від ОУВФ, розказав про патріотичні погляди Емілії. Її заслуги полягали в тому, що вона помимо того, що працювала на ріжних важливих становищах канадської держави, не посоромила свого українського народу, завжди гордилася своїм походженням — відважно і самовпевнено боронила прав нашого народу. Пані Остапчук є автором багато статтей, наукових розвідок, особливо в ділянці культури.

В Ст. Кетеринс, як і всюди Емілія не задовольняється лише церковно-громадським життям, вона зголошується на культ-освітню референтуру при відділі КУК. Вона також включається в працю Суспільної Служби, виголошує цікаву доповідь, яку С. С. передруковує, як напрямну в праці цієї організації. Признавала і підтримувала авторитет КУК і СКВУ.

Шановні зібрані, Емілія пішла до самого Бога у вишитій блюзці, щоб і там представитись перед Богом як українка. Спи спокійно вічним сном і будь певна, що нащадки колись таки дочекаються волі Україні, а тоді й ти перенесешся душею до тої Твоєї Батьківщини, якої Ти ніколи не бачила, а так вірно і чесно її любила.

Пан Гальчук склав співчуття від УНО, сказавши, що ми втратили велику людину.

Муж Петро Конюх подякував всім за такі щирі вислови співчуття і що так вшанували Емілію, хоч вона не мала нагоди тут в Ст. Кетеринс довго попрацювати. Вірю, що Бог вам всім віддячиться за вашу доброту.

Тризну закінчено молитвою і відспіванням Вічная пам'ять.

Т. Дем'яненко

Марія Макарушка-Хоптяк

СПОМИНИ

Моя участь в Союзі Українок та зустрічі з небуденною провідницею жіночого руху, Міленою Рудницькою

(Продовження з попереднього числа)

Вкінці члени кураторії прийшли до висновку, що дальше така праця неможлива й вислали знову панну Гладку до Централі на пораду. Голова М. Рудницька вислухавши такий звіт по надумі рішила, що іншої ради нема як розв'язати філію.

Прийшов пам'ятний З'їзд Централі при кінці жовтня 1933 року. З'їхалося багато делеґаток, а між ними вже поважне число селянок. Від нас, крім мене й п. Гладкої була теж Муринова.

По короткім річевім відкриттю З'їзду, гойова Мілена Рудницька проголосила порядок нарад З'їзду і між іншим — розв'язання Філії Союзу Українок в Рогатині. На залі шум і стишені взаємні запити, як це можливо і що сталося? І коли прийшло до цієї точки Мілена Рудницька в річевій промові з'ясувала останні події й причину розв'язання Філії Союзу Українок в Рогатині. Після промови голови виступає Ірина Павликовська (знана вже тоді як теж завзята комуно-радикалка) і в різкий, майже крикливій промові накинулась на Мілену Рудницьку, як вона сміє допустити до розв'язання Філії, в якій завзято працювали й трудились її виділові для піднесення освіти селянок. Промовляли й наші делеґатки, доказуючи конечність розв'язання Філії. Вкінці відбулося голосування. Всього шість голосів було проти розв'язання, інші за.

Наші комуно-радикалки заснували пізніше собі „Жіночу Громаду", яка не довго проіснувала, бо працювати не було кому. Бабюкова зражена програною усунулась цілком від громадського життя, а сама Муринова не могла нічого зробити. Зате ми взялися із запалом до відновлення Філії.

Прийшов пам'ятний Жіночий Конґрес у Станиславові в 1934 році, але від нас поїхало лише кілька пань приватно, бо наша Філія на більший виступ хоч би й „Дня селянки" не була ще підготована. Враження з Конґресу незабутні, а створення Світового Союзу Українок з головою Міленою Рудницькою з подивом і захопленням прийняв також мужеський світ.

Заклик голови Мілени Рудницької до делеґаток, щоб кожна філія Союзу Українок відсвяткувала „День Селянки" теж нас сильно захопив і ми повернувшись додому, рішили вже в 1935 році відсвяткувати цей день. Головою відновленої Філії була вибрана пані Кузикова, а я дальше залишилася містоголовою і організаційною референткою. Почалися інтенсивні поїздки до сіл відновлювати і закладати нові кружки Союзу Українок. До „Дня Селянки", яке відбулось величаво, ми мали вже 38 добре зорганізованих кружків.

З початком вересня 1935 року в неділю (погода чудова) з'їхалося маса народу, а до походу через місто аж на далеке оболоння стало понад 2000 жінок і дівчат з транспарентами на чолі з двома делеґатками Централі й кільканадцять з сусідніх філій під звуки двох дутих оркестр, а за ними мужчини. Поляки стрічали нас зі здивуванням, а місцевий староста заявив нам пізніше, що якби знав, що якесь там бабське свято обернеться в таку масову маніфестацією, був би ніколи не дозволив.

Різних вправ і гагілок вивчила найперше наших панночок з гімназії незрівняна наша руховичка п. Зена Поташник Воробець, а в липні і серпні, щонеділі в свята їздили до сіл, де збирались охочі руховички разом з 4 і 5 сіл і відбували вправи.

На святі „Селянки" до величної вправи „Боже Великий Єдиний" стало майже 500 молодих жінок і дівчат. Подивом і похвалам делеґаток не було кінця, а вкоротці одержав Виділ такого щирого і захоплюючого листа від голови — Мілени Рудницької, що ми зі зворушення читали його. Вона назвала це свято прямо чудом, яке ми потрапили доконати по всіх таких переживаннях і перешкодах.

В цім самім році в жовтні відбувся З'їзд Централі Союзу Українок і коли я пішла привітатись з нашою головою Міленою Рудницькою, то вона розцілувала мене і не мала слів похвали, що ми потрапили перші відсвяткувати такий величавий „День Селянки". Цю саму програму повторили при відкритті З'їзду. На цьому З'їзді була зроблена пропозиція Олені Кисілевській, яка видавала в Коломиї „Жіночу Долю" і „Жіночу Волю".

Централя Союзу Українок редаґувала прекрасний двотижневик „Жінка", але це був журнал для жіноцтва з вищою освітою, а зі зростом кружків Союзу Українок по селах виринула потреба видавати популярний журнал, але при Централі, щоб можна було оголошувати всякі обіжники, пляни праці тощо, чого Кисілевська не могла робити, живучи подальше від Централі Союзу Українок. Тому то у часі З'їзду Мілена Рудницька у своїй промові про потреби журналу звернулася до присутньої Кисілевської з пропозицією, щоб та переїхала до Львова, прийняла позицію головної редакторки з відповідною винагородою, тільки щоб цей журнал виходив під фірмою Централі Союзу Українок. О. Кисілевська, подаючи різні причини і відмовилась. Інші делеґатки переконували сен. Кисілевську про потреби такого журналу при Централі . . . Незабаром по цім З'їзді почав виходити також популярний журнал — „Громадянка" заходами Централі Союзу Українок.

Як небуденна і велика людина, мала Мілена Рудницька велике число приклонниць, але мала й чимало ворогів, головно серед молодшого жіноцтва, так званих націоналісток та мала теж багато ворогів серед чоловіків. Хай цей малозначний випадок послужить як доказ правди.

Між 1935-36 роками повстав розкол в партії У.Н.Д.О., до якої належала теж і М. Рудницька і з рамени цієї партії була посолкою до Варшавського сойму. Частина членів і послів У.Н.Д.О., так звані „угодівці" стреміли до угодівщини між українцями і польським урядом. На це не погоджувалась частина послів і вкінці прийшло до розколу. Пам'ятаю, що виступили з партії посол Кузик, дир. Союзу Кооператив у Рогатині, Мілена Рудницька, посол Паліїв та інші, яких імена не пам'ятаю.

Під час З'їзду Централі Союзу Українок у у Львові в осені 1936 року (я тоді була головою Філії Союзу Українок) при вході до залі нарад якісь незнайомі роздають поодиноким членкам летючки-запрошення з підписом посла Мудрого прийти в обідню пору на нараду до залі Дністер. Зацікавлені тим запрошенням багато делеґаток пішло, й я теж. Там застала кілька чоловіків з паном Мудрим, який незабаром відкрив наради і почав промовляти. І так з цілої його невдалої промови виходило, що він остерігає нас, щоб ми більше не вибирали Мілени Рудницької на голову Союзу Українок, бо її політика може довести до того, що польський уряд може розв'язати Союз Українок. У відповідь на ці оскарження делеґатки обурились і по коротких гарячих оборонах та дискусіях делеґатки опустили залю посла Мудрого.

Під час нарад нашого З'їзду одна з делеґаток переповіла перебіг нарад з послом Мудрим, що викликало на залі нарад велике обурення, але Мілена Рудницька, як звичайно з великим тактом успокоїла розбурханих делеґаток і навіть щиро посміялись з невдалої місії її ворогів. Заохочені делеґатки до дальшої невсипучої праці, головно по кружках до ведення різних курсів для піднесення освіти наших селянок, роз'їхалися, обіцюючи взятись із запалом до дальшої праці.

На домагання філії висилати з Централі інструкторок на ведення садочків чи курсів не мали великих успіхів, бо тоді був великий брак інструкторок, але наша філія вміла собі зарадити. У нас було багато панночок, укінчених гімназисток, які сиділи бездільно, бо в тих часах нашій молоді тяжко було дістати якунебудь працю. Отже ми рішили дати їм відповідне заняття. У нас в місті з рамени Філії Союзу Українок ведено дитячий садочок. Одної весни, (року вже не пам'ятаю) ми звернулися до Централі, щоб прислала нам добре вишколену садівничку, а вона при нашому садочку вишколила б наших охочих панночок на добрих садівничок. Садочки по селах були найбільш пекучою потребою. Пані Мілена Рудницька й тут допомогла нам, захоплена плянами нашої Філії.

І вже від 1-го червня розпочалася жвава праця, вислідом якої було кільканадцять вишколених садівничок. В міжчасі ми розіслали обіжники до кружків, щоб голосили потребу садівничок. І вже від першого липня роз'їхалися всі садівнички, ще їх і забракло й проводили садочки до кінця серпня. Це була велика полегша для матерів селянок, які в гарячий час жнив могли вже під доброю опікою оставити своїх малят.

(Продовження буде)

З нагоди 25-ліття журналу „Промінь" бажаю висловити велике признання його редакції за таку постійну і цінну працю для нашої організації, а з тим і для нашого українського народу. На ювілейний фонд складаю 50.00 дол.

Марія Солонична, Сенді Лейк, Ман.

В ДЕНЬ УРОДИН МАРІЇ ЛАЗАРУК

В недь 1-го січня 1986 року сповнилося 70 років життя дорогої приятельки, пані Марії Лазарук, в Едмонтоні, Альберта.

З нагоди її дня уродин, Комітет Добродійного Товариства, при Катедрі Святого Івана в Едмонтоні, та близькі приятельки, зійшлися в неділю 29 грудня, в гарнім приміщенні "Chateau Louis", де замовлено обід для 20 осіб.

Тому, що Марія вже довгі літа працює в добродійній праці і майже без перерви очолює цю ділянку, членки зійшлися, щоб спільно провести цей пам'ятний час в любові і пошані для ювілятки, Марії Лазарук.

Після обіду довголітня приятелька Марії, Емілія Репка, представила ювілятку, оповідаючи дещо про її молоді літа і про її довголітню працю в Союзі Українок Канади.

Пані Анна Романюк, нововибрана голова Жіночого Товариства при Катедрі Святого Івана склала привіт і щире побажання, щоб Господь Бог обдарував дорогу ювілятку Марію кріпким здоров'ям і многими літами.

Марія є найстарша з чотирнадцяти дітей в родині покійних Івана і Катерини Кінасевичів в містечку Смокі Лейк, Альберта.

Марія по закінченню вищої школи бере курс в домашнім господарстві і Вермініон, Альберта. Ще в молодім віці Марія стає членкою Жін. Т-ва в Смокі Лейк, працює в заряді і цікавиться добродійною працею. В 1936 році Марія одружується з молодим Танаском Лазаруком. Опісля в 1950 році виїздять до Едмонтону. На жаль Танаско упокоївся в квітні 1981 року.

Бог їх поблагословив трьома гарними синами. Тепер Марія втішається чотирма дорогими онуками. Вона дальше працює для своєї церкви і народу при жіночім товаристві.

Марія також займає позицію референтки „Променя" в Пров'нційній Екзекутиві. Вона також довгі роки допомагає референткам „Променя" в жін. товаристві при Катедрі Святого Івана.

Марія також отримала грамоту і заслужене вшанування за 50 літ праці в Союзі Українок Канади.

Марія Лазарук від себе пожертвувала $50.00 на журнал „Промінь". Присутні членки зложили $36.00. Василина Мельник, хоч не була присутня, доручила $7.00, Емілія Репка засилає $7.00. Разом засилаємо $100.00 на журнал „Промінь".

Бажаємо редакції „Променя" багато успіхів у майбутньому.

Приятелька, Емілія Репка

Подяка Шевченківській Фундації

Українська Канадська Фундація ім. Тараса Шевченка у Вінніпезі, оцінюючи ролю преси в суспільно-громадському житті нашого народу, кожного року визначує певну суму зі своїх доходів на піддержку української преси в Канаді.

Цього року журнал „Промінь" одержав 500.00 дол. на прес.фонд журнала, як чергова дотація з Шевченківської Фундації.

Централя Союзу Українок Канади разом з редакцією журналу „Промінь" складає щиру подяку членам дирекції Шевченківської Фундації за зрозуміння потреб преси, за ухвалену дотацію, управі канцелярії за пересилку вище згаданої суми.

За видавництво,
Марія Юрків, референтка журнала „Променя".

НАД "КОБЗАРЕМ"

Тихо надворі. Ні вітру, ні хмар.
Сонце сідає вже. Вечір бли-
[зенько
Наша Оленка відкрила "Коб-
[зар",
Вголос читає Тараса Шевченка.

Сонце хлюпоче Дніпром вда-
[лині,
Гень під горою принишкла діб-
[рова.
Наче струмочок, дзвенить в ти-
[шині
Добре і щире Шевченкове сло-
[во.

В. Скоморовський

THE LONG JOURNEY TO THE BALLOT BOX

Part Three

From the time Nova Scotia was granted its General Assembly in 1758 until the passage of the Franchise Act of April 1851, these was no disqualification of women. They could have voted had they so desired. In 1851, the word "male" was included in the Franchise Act and so women lost the right to vote. However, the women did not notice any difference in their status.

Suffrage interest spread slowly and was confined to a small group in Halifax, led mostly by members of the Women's Christian Temperance Union, who were very skilled at presenting petitions for the vote. Hon. J. W. Longley, the attorney-general of Nova Scotia, was most vocal in his opposition to votes for women. According to him, the true function of women was to bear and bring up children, to create a home, to charm men and make the world pleasant and agreeable to live in, to be kindly and loving, to be weak and confiding, to be protected and to be the object of man's devotions.

Longley was repeating the philosophy of Jean-Jacques Rousseau (1712-1778), a French thinker and developer of a very elaborate scheme of teaching children. Rousseau gave up his five children without ever seeing them. They were taken away upon birth by midwives to a Paris foundling home where they disappeared forever. He did eventually marry their mother, Therese Lavasseur, an illiterate washerwoman and professed great remorse at abandoning his children. Rousseau was not a model family man but his pronouncements on women were very attractive to men, who repeat them to this day.

For many years the suffrage question remained inactive due to the apathy of women. Finally action was taken by the Anglican Synod which met in Halifax in June, 1914. The Synod strongly recommended the vote for women because it felt this would promote good social and moral legislation. Now the suffrage question was respectable because a Church had advanced it.

Mrs. E. M. Murray called a meeting of interested women to form a suffrage club with herself as president. This more annoyed other feminist leaders of Halifax. While Mrs. Murray was away to a convention of the National Council of Women, she was wired that Dr. Eliza Ritchie was president of the Suffrage Club, and she, Mrs. Murray, was the librarian. Putting aside her hurt feelings, Mrs. Murray wired back her willingness to serve. But the suffrage club became stalemated and nothing was done.

Then the Halifax Local Council of Women asked the Legislature to extend the vote to all qualified adults. In reply, Premier Murray declared that though woman suffrage was inevitable, the time was not yet ripe.

This unexpecter setback rallied all the women around Dr. Eliza Ritchie. Peaty quarrels were forgotten. A house-to-house canvas was organized and a petition campaign was started. Premier Murray sensed that time was ripening fast. An Electoral Franchise Act was introduced and quickly passed. It received royal assent on April 26, 1918. No women sat in the gallery that day to watch its success. Later a veteran feminist described the movement in this fashion; "At the end it came without a struggle..."

Dovelopment of the suffrage movement in New Brunswick parallels with the movement in Nova Scotia but there were some differences. There were many more petitions and delegations to the government at Fredericton, most often sponsored by the Women's Christian Temperance Union.

When New Brunswick had been separated from Nova Scotia in 1784, the Act setting up the government for the new province was so worded as to make it appear that women had the right to vote. But this hazy assumption of women's ridhts was removed by the Act of 1848, which gave that right to men only.

In 1894, a New Brunswick Women's Enfranchisement Association was organized with Mrs. Edward Manning as first president. This group of women carried on their activities through the 1890's.

But by 1914, the cause of votes for women was far from attainment. The indifference and outright hostility of women themselves were the main obstacles. As Mabel Peters wrote, quoting an American newspaper, "These women, who, with smug superiority, called themselves conservative and blocked progress of other wo-

men more effectively than men ever thought of doing". Contempt and open insult was the lot of those women who supported suffrage.

War work absorbed the energies of members of the Suffrage Association to the exclusion of all else during 1916 and 1917. Inspired by the victories for the vote in the West, the members decided that partiotic work and suffrage could be combined. The Women's Christian Temperance Union and the Local Council of Women began to demand the vote, aided by manl clergymen.

The New Brunswick legislature seemed more aware of the vote question than many women themselves. On April 17, 1919, royal assent was given to allow women the vote but not the right to be elected to the provincial legislature. But women made no outcry about this matter. In 1934, a bill was quietly passed through the Iegislature, giving women that privilege.

Prince Edward Island was the only province which never had a suffrage organization of any kind. The Local Councils of Women ignored the issue. The press and the legislature mirrored the apathy of the women.

In 1918, a Conservative member of the government in power, introduced a suffrage bill without the women lifting a finger. There was no opposition to the bill but it was not passed because the women had not asked for it.

In 1919, the Liberals were returned to power. The Women's Liberal Club began a quiet campaign for women's vote. Premier John Bell himself introduced the resolution for women's vote. The bill was passed without much opposition and royal assent was given on May 3, 1922. This event was barely mentioned in the two leading newspapers of the Island and if women rejoiced, it was not evident.

Although universal manhood suffrage prevailed in Newfoundland after 1889, there was little active interest in votes for women until after the First World War. Then some bolder women gathered at the home of Mrs. J. B. Mitchell to discuss how to get the municipal vote for women.

As these island women heard of the gains for women's vote in the provinces of Canada, they redoubled their efforts and in 1921, they won the municipal vote for women based upon ownership of property. As was said at the time, "Every woman who could, tried to own a garage or a shed."

Winning the vote in the legislature proved more difficult. The politicians were unyielding, so the women set about to change public opinion. They held meetings, wrote letters, debated and tried to interview prominent men. They found that surprising "to find that otherwise delightful people fly into terrific rages and order us out of their offices, when they learnt what our mission was."

However, the two daily newspapers gave the women whole hearted support. At the general election of 1924, the Conservatives under Walter S. Monroe came into power and the new premier took personal charge of piloting a woman suffrage bill througt the House of Assembly. The Monroe bill became law on April 13, 1925 and conferred, not only the vote, but also the right to be elected. There was one strange requirement, that women had to be 25 years of age to vote, men only 21 years. This was changed in 1946.

The only woman to be elected to the House of Assembly until the Confederation with Canada in 1949, was a Liberal, Lady Helena Squires, (1928-1932). It was ironic that she was the wife of Sir Richard Squres who had fought so hard against women gaining the vote in Newfoundland when he was premier of the colony from 1919 to 1923. Since Confederation, no woman has been elected in Newfoundland.

The following is summarized from the book Women of Influence, Canadian Women and Politics, by Penney Kome, published by Doubleday Canada Ltd., Toronto, 1985.

The province of Quebec presented a special case. Women had actually voted in the early days of that province but that right was taken away by the United Canada parliament in 1843. Though such an action seems moving backward, the same thing happened aroud 1840 in some U. S. jurisdictions.

It was ironic, that after federal suffrage, Quebec women were the last to win the provincial right to vote. This was due largely to the opposition of the Roman Catholic Church.

Two suffrage groups were active in Quebec; L'Alliance pour le vote des femmes du Quebec, led by Idola Saint Jean, Professor of French at McGill and La Ligue des Droites de la Femme, headed for fourteen years by Therese Forget Casgrain. Casgrain was born into a rich Montreal family and raised by a governess in a household full of servants. It was the sort of home where her father presented her mother with a pearl

necklace as an apology for missing an important social engagement. Therese was sent to a convent boarding school at the age of eight. After graduation she led a socialite's life of balls and benefits. In 1916, she married Pierre Casgrain, a young Montreal lawyer.

It was quite surprising that such a girl grew up to become a socialist and a New Democrat and was eventually appointed to the Senate by a Liberal government.

Quebec women were granted the federal vote in 1920 at the same time as the rest of Canadian women. But the province has jurisdiction over most areas that affect women. The Quebec civil code, based on the Code Napoleon, gave the head of the household, the man, complete authority over his family. A doctor could not perform a life saving operation on a woman if her husband did not consent.

Concerning property, married women in Quebec, faced serious disadvantages. An example appeared in the Canadian Magazine, April 1931: "A farmer who deserted his wife and ten children returned years later to find his wife's hard work had maintained and improved the farm. He sold the farm and pocketed the money as his legal right. He took the children and takes a large part of the little they earn, also his legal right."

The women of Quebec finally got the vote when Premier Duplessis, of the Union Nationale, was defeated in 1939. The Liberal government under Adelard Godbout, introduced a woman's suffrage bill. Despite vocal opposition from the Roman Catholic Church, the bill was passed on April 25, 1940. Following this, the women immediately took steps to have a mother's guardianship rights to her children.

Equality for women became a reality on April 17, 1985. But women are being warned that there is still a long battle ahead.

Helen Raycheba.

PRESERVING A CULTURE

BY DONNA TOPOLNISKY

The Ukrainian culture has an abundance of material wealth. Over the years several museums have acquired many articles of cultural significance. The museums are organized for the conservation of this material wealth. Conservation can be defined as the care of historic objects to protect, preserve and maintain the condition and integrity of any objects or structures because of their history, significance, rarity or workmanship.

Therefore, preserving this material wealth also preserves the culture. Many people can read about Ukrainian history but it is to one's advantage to learn from actual objects of history. Many people however, still want to keep their treasures at home, and justly so; but if proper care is not taken to preserve these treasures, then they will have a short lifespan.

The historic garments such as sorochky, obhortky, poyasy, shtany, hustky, peremitky, kylymy, nalawnyky, poshyvky, serdaky, kozhyky, and korsetky are all in a constant state of degradation. It is almost impossible to stop this process, but it is possible to slow down the rate of deterioration. The lifespan of a garment can be lengthened by careful control of its environment.

Textiles are susceptible to many degrading factors in the environment, including light, humidity, temperature, microorganisms, insects and atmospheric pollutants. The most degrading factor is the handling of the garment; therefore, textiles should be properly stored to prevent handling and to control the other degrading factors.

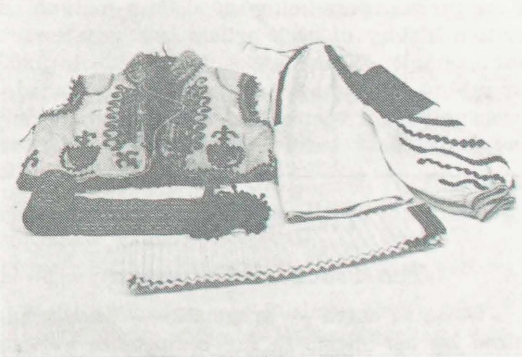

Before storing, all garments should be clean and free of insects and mold. If a garment is in excellent condition it may be dry cleaned, but if it is very fragile, it should be cleaned by gently vacuuming to remove dust and dirt particles.

Once the garments are cleaned, they should be wrapped or covered, protecting them from light, dust and atmospheric pollution such as

smoke. The best way to store artifacts in the home is to line a large cardboard box with a clean, starch free cotton sheet. Lay the garments inside with the least number of separated with a layer of the sheet and the heaviest garment should be at the botton. It is also better to have only a few garments in a box to provide the garments with enough space to breathe.

Acid free boxes are recommended but are hard to acquire and are quite expensive. Never store garments in a plastic bag because most pdastic bags dive off acidic fumes and they do not allow the fabrics to breathe causing a build up of moisture and mold. The acidic fumes cause the fabric to become discolored. Many times a wedding dress stored in plastic will turn yellow and will not become white again.

Light is the second most important degrading factor. Light causes fabrics to fade and to become dried out and brittle. The box of garments is best kept in a closed closet in a room facing north or in a dark, cool, but not damp, basement. If the basement is damp it is better to keep the box in a bedroom closet.

These are just a few basic guidelines but even taking these precautions helps a great deal. If the garments are being saved for a museum, a written history of each article is a great asset. Ror example, "These socks were made in 1905 for me by my mother when I came to Canada. I was only eight years old at that time and didn't wear any socks before then because we were poor sheep herders in the Carpathian mountains, and the children usually went barefoot." The information given should include the owner of the article, the date made and worn, the name of the maker, where it was made, and the economic status or background of the family.

Life history signifies each garment. Place the written history within the box on top of the sheet. The paper shouldn't touch the fabric, however unless it is acid free paper. Most paper is not, so it is better to leave the paper on top of the cotton sheet instead. This history also removes the need to write the owners name on the garment, which is a great mistake. The ink in pens is always acidic and if the ink is on the garment and not washed off, the acid will eat away at the fibers, eventually leaving a hole in the garment.

A good museum keep will records and files to keep all this information without damaging the garment. It is most important to leave the artifact as original as possible.

Many of the garments in the museums are now approximately 100 years old. It would be overwhelming if our future generations could see them and learn our Ukrainian history from them. Our rich culture and history can be preserved by the simple suggestions stated previously and hopefully, these treasures will be around in the twenty second century for all to see.

FIVE KINDS OF MEMBERS . . . WHICH KIND ARE YOU?

The Practical Chairman

Down to earth — pragmatic — usually admired by her members for competence — can motivate by example — not always sympathetic to human problems, — has initiative and ingenuity.

— — —

The Creative Chairman

Innovative and inventive in finding solutions to problems — can generate enthusiasm among workers — sometimes inconsistent and impulsive, — enthusiastic and responsible.

— — — — —

The Administrative Chairman

Capable manager — able to keep members geared toward keeping up with details and agenda. Sometimes complains and is intolerant of mistakes, — no trouble in getting their cooperation.

— — — — —

The Persuasive Chairman

A motivator — understands people — has ability to persuade and convince members by appealing to their pride — sympathetic to their problems — wins confidence — sometimes inconsistent — domineering — always warm approachable and sincere.

— — — — —

The Analytical Chairman

Rational — logical — scientific in approach — always gives reasons why — appeals to self interest of people — fair — objective respected by members — a dedicated leader.

Multiculturalism means business

„Ми повинні знайти такі способи забезпечення, щоб уся Канада відігравала повну економічну ролю не тільки на основі рівних соціяльних можливостей, але також на базі необхідного економічного добробуту.

Otto Jelinek
Standing Committee on Multiculturalism, November 26, 1985

Міністер федерального уряду для Багатокультурности, дост. Отто Єлінек буде господарем Конференції Багатокультурности і Підприємств, яка відбудеться у Метро Конвеншьон Сентер в Торонті 12 квітня ц. р.

Головні теми Конференції:

- Багатокультурність і довгий канадський термін економічного розвитку: політика, перспектива.
- Багатокультурність і міжнародні обміни: виклик, кращі нагоди.
- Багатокультурність і домашня комерція: туризм і гостинність, комунікація і вища технологія, розвій малих підприємств і нагода інвестицій.
- Успішність вислідів: користати з допомоги Багатокультурности, її ресурсів та ринків збуту.
- Обчислення: витрати, контакти для піднесення продукції та послуги.

Ціллю Конференції є зблизити до себе уряд, комерцію, професійні організації для конкретних інформацій у програмах та услугах. Прем'єр Міністер Браєн Малруні буде промовляти на закінчення бенкету.
Конференція Багатокультурности і Підприємств робить Вас співучасниками відновленої канадської економії.

За інформаціями вдаватися на адресу:

Multiculturalism and Business Conference
c/o Minister of State, Multiculturalism
Ottawa, Ontario K1A 0M5

Supported by major trade and industry organizations, and ethncultural business and professional associations.

MULTICULTURALISM CANADA

CANADA

Minister of State
Multiculturalism
Hon. Otto Jelinek

Le ministre d'État au
Multiculturalisme
L'honorable Otto Jelinek

Translation supplied by **PROMIN**

НАШИМ ДІТЯМ

Я ШЕВЧЕНКА ПОВАЖАЮ

Про Тараса, про Шевченка
Нам розказувала ненька,
Про Тарасових батьків,
Про сестер і про братів.

Та й розповідав нам тато
І цікаво і багато,
Як Тарасик виростав,
Як поетом славним став.

Я Шевченка поважаю,
Вірші все його читаю —
Ось уже навчився я
Десять віршів з "Кобзаря".

Роляник

Тарас і Оксана
„Мені тринадцятий минало,
Я пас ягнята за селом".
Т. Шевченко

МАЛЕНЬКИМ ПРО ВЕЛИКОГО ТАРАСА

Коли я була зовсім малою, отакою, як ви зараз, у нас дома дуже любили співати. Збе-руться після роботи літнім вечором під свято і співають.

Я знала, що завжди наприкінці співатимуть дідові улюблені пісні "Реве та стогне" і "Як умру". Дід теж підтягатиме Я знала всі слова, і хоч не вірно вимовляла і розуміла, тоненько і собі співала. І ніхто з мене не сміявся, бо я сиділа в діда на руках або біля нього.

Ми жили далеко від Дніпра, але змалку я уявляла собі, який він широкий, могутній і вночі, під час бурі, реве та стогне й підіймає високі хвилі. А закінчувалась пісня тихо-тихенько, дід завжди трохи піднімав руку, щоб співали тихо, наче вже буря скінчилась і все заснуло. Я дуже любила цю пісню.

А коли співали "Як умру", починали її завжди басами — тато, сусід дядько Яків і дорослі хлопці, мені ставало сумно і трохи страшно. Пісню звали "Заповіт". Я не все розуміла в цій пісні, але уявляла високу гору над Дніпром, а на ній могилу, і звідти ген-ген далеко видно: лани, річки, всі міста і села. І хтось це все бачить, кличе, щоб люди повставали, рвали кайдани, і просить, щоб його згадували.

А коли стала трошки старшою, я спитала діда:

— А хто це просить?

— Хіба ти не знаєш? — здивувався дід. Йому здавалось, що я співаю, я вже все розумію і з н а ю. — Це просить той, хто написав цю пісню, а написав її Т а р а с Шевченко, наш Кобзар.

Великий портрет Тараса Шевченка висів у нас над столом. Тільки я пам'ятала себе, так уже знала його обличчя. Він немов дивився на мене, завжди уважно, лагідно і сумно.

— Це він написав "Заповіт" і "Реве та стогне", і "Садок вишневий коло хати", і ще багато пісень і віршів, — сказав дід. — Їх люблять, бо він кликав ними людей боротися за волю, щоб не було людей багатих, щоб усі люди жили в мирі і дружбі, спільно працювали.

— А він ще живий? — спитала я. — Адже він писав "Як умру". Може він ще не помер.

— Ні, — похитав головою дід, — він жив давно-давно, я був тоді зовсім маленький, коли він помер. Але про нього знали всі, хто боровся за волю народу. Недарма й о г о "Заповіт", коли ще був цар, забороняли співати жандарми, бо він сам, Тарас Шевченко, боровся за народ і все своє життя поклав за це.

І дід кілька вечорів підряд розповідав м е н і про Тараса Шевченка.

Оксана Іваненко

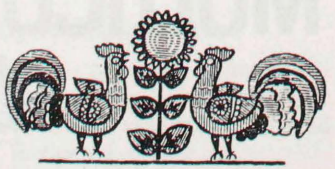

25-ЛІТТЯ „ПРОМЕНЯ" Й ДЕНЬ ПОДЯКИ

ЧИЛИВЕК, Б. К.

Так склалося, що 13-го жовтня 1985 року, наша громада Св. Влмч. Димитрія в Чиливек, Б. К. відсвяткувала срібний ювілей журналу „Промінь" і День Подяки разом. Настоятель церковної громади Всеч. о. митрат П. Сацевич відслужив св. Літургію й виголосив змістовну проповідь. Під час Служби Божої мило співав наш невеликий хор. Після Богослуження отець настоятель запросив всіх присутніх на обід до залі під церквою.

Ювілейну програму свята „Променя" відкрив голова громади пан П. Ґелета, згодом перебрала дальшу програму пані Н. Марчук, голова м'сцевого відділуСУК в Чиливек ім. О. Кобилянської. Вітаючи всіх присутніх пані Н. Марчук склала щирий привіт головній редакторці „Променя", пані Н. Когуській та всім співпрацівникам її, бажаючи всім їм дальших успіх'в в праці. Настоятель громади перевів молитву й всі засіли до смачного обіду. На головному столі пишався величезний ювілейний торт з прикрасно виробленою емблемою „Променя". Пані Н. Марчук представила гостей за головним столом, між якими була пані Галя Токарик з Ванкуверу, головна доповідачка цього ювілею.

Після обіду відбулася церемонія краяння торта, яку довершила пані С. Троян найстарша заслужена членка місцевого відділу. Згодом хор відспівав пісню „О Україно", а відтак добр. О. Сацевич відчитала дві поезії, присвячені журналові „Промінь". Далі слідував хоровий спів двох пісень: „Боже вислухай" і „Де згода в родині". Тоді добр. О. Сацевич представила всім присутнім нашу гостю-допов'дачку, пані Галю Токарик, яка є довголітньою заслуженою членкою СУК, за якої то ініціятивою й почином була створена перша Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок на Британській Колюмбію в 1955 році й якої вона була першою головою, а тепер отримала почесне головство її. Пані Галя Токарик не тільки була й є дуже активною членкою Союзу, але вона проявляє свою діяльність в англомовних канадських організаціях як: "Local Council of Women", яку вона очолювала, "Provincial Council of Women" була заступницею голови як також "National Council of Women", де займала місце референтки горожанства й міжнаціональних справ. Під цю пору пані Г. Токарик є представницею — головою — "Chairman of Civic Affairs for National Council of Women". Пан Г. Токарик в своїй доповіді увійшла в історію редакційної жіночої сторінки в „Українському Голосі" до 1960 року, коли то появилося перше видання нашого цінного журналу „Промінь". Наш „Промінь" обхопив всілякі ділянки нашого жіноцтва в ширшому маштабі. Цей журнал наш це сонячне світло, яке освічує нас й огріває нас своїм писаним словом й кличе до дальшої творчої праці. Через цей „Првомінь" наше жіноцтво плекає своє духове „я" й як громадянки Канади високо несе гідність свого українського народу. Пані Н. Марчук подякувала пані Г. Токарик за її таку глибоку змістом промову, яка зробила на присутніх сильне враження. Після цього пані С. Троян була покликана до головного стола з ювілейним тортом до знимки, як найстарша членка відділу в Чиливек.

Сидять з ліва на право: С. Троян, Г. Токарик, добр. О. Сацевич, голова відд'лу Н. Марчук, та пані Ю. Ґорчинська. Стоять: А. Феняк, Д. Юрків, М. Горин, М. Савіцька і М. Скрипник.

Немає на зниці таких членок: Т. Павлишин, П. Мерко, В. Ґелета, В. Костів, Г. Кіслінська і А. Креп'якевич.

Пані М. Савіцька звернулася з закликом до передплати на „Промінь", до всіх тих, які ще цього журналу не мають. Кінцеве слово виголосила п. Н. Марчук, складаючи одночасно подяку дня всіх учасників ювілейного свята. До слова був покликаний настоятель церковної громади митрат П. Сацевич, який висловив признання українському жіноцтву за видання цього цінного журналу та за всю цю колосальну працю, вложену в наше українське життя в Канаді. Дав він признання для проводу журналу, особливо його ред. пані Н. Когуській. Тоді ще отець настоятель щиро подякував жінкам місцевого відділу СУК ім. О. Кобилянської за таке гарне відсвяткування срібного ювілею нашого „Променя". Після відспівання многоліття свято зак.нчено українським гимном: „Ще не вмерла Україна" та „Боже щасти".

Була переведена збірка на журнал „Промінь". Жертвували такі особи: По $25.00 — пані Н. Марчук, пан і пані В. Токарик, пані А. Креп'якевич, пані С. Троян, пані Д. Юрків, добр. О. Сацевич й відділ ім. О. Кобилянської в Чиливек. По $20.00 — пан і пані Ю. Феняк; по $5.00 — пан Г. Равлик.

Добродійка О. Сацевич

СКАРБОРО, ОНТ.
ВІДДІЛ СВ. АННИ

У неділю 27-го жовтня 1985 року відділ ім. Св. Анни в Скарборо, Онт. відзначив свято Книжки та 25-ліття журналу „Промінь". Зараз по Богослуженні в церкві Св. Анни, членки та гості зійшли до залі, де чекав смачний обід, о. О. Гупка проказав молитву. По обіді приступлено до святочної програми. Заля була гарно прибрана осінним кленовим листям, яке формувало вінок кругом напису в честь ювілею 25-ліття журналу „Промінь". Голова відділу, пані Т. Козурко, привітала гостей та покликала пані Є. Сампару, референтку культурно-освітнього комітету до переведення програми. Пані Сампара підкреслила важливість обох свят та прочитала короткий, але дуже змістовний реферат в честь книжки та друкованого слова.

Сидять зліва направо: Є. Сампара, О. Сушко, Т. Козурко. Другий ряд стоять: М. Гупка, М. Федак.

Голова місцевого відділу СУМК, панна Славка Дячун, прочитала англійською мовою коротку статтю про історію та важливість писаного слова, та початки відзначення „Свята Книжки". Присутні мали приємність вислухати сольо на фортепіяні, яка дуже вміло відіграв студент 10 кляси музики, Давид Козурко.

Пані Сампара тоді покликала референтку журналу „Промінь", пані М. Федак, яка представила гостю бесіднишю, пані Орисю Сушко з Гамільтону, Онт. Пані Сушко є широко відома працівниця на церковно-громадському полі. Виростаючи в місцевості Ґримзбі, дочка піонерів панства Степових, вона посідає вищу освіту і від молодого віку була активною при церкві та в організаціях при церкві. Тепер вона є головою Східньої Екзекутиви Союзу Українок Канади та членом Консисторії Української Православної Церкви в Канаді.

Свою промову пані Сушко виголосила по черзі українською та наглійською мовами. Вона розказала про початки та розвиток журналу... на сторінках „Українського Голосу" до теперішнього високо-оціненого журнала. Таким був шлях „Променя", яким користуються не тільки наша орган'зація, але українське громадянство взагалі, і по цілім світі. Завдяки праці редакторки, пані Н. Когуської, журнал досягнув поважний стан... тепер треба нам усім застановитися про його майбутність та дальший розвиток. Конче потрібно поширення нових передплат, як також придбання нових передплат, як також придбання нових журналістичних сил. На закінчення пані Сушко порушила деякі інші організаційні справи в наслідок з'їздів, які відбулися цього літа та восені.

Слухачі високо оцінили промову та обдарували бесідницю рясними оплесками. По закритті програми учасники приємно гостилися при каві та солоким печевом. З нагоди цього свята відділ Св. Анни засилає $200.00 на ювілейний фонд „Променя".

М. Гупка, секретарка відділу

У другу й болючу річницю св. п. Євгена Сампари, другий незабутній день 5 квітня 1954 р. залишиться в наших серцях завжди сумним і болючим днем у нашому житті. Зам'сть китиці жовтих лелій на свіжу могилу, як нев'янучий вінок жертвую на пресовий фонд „Променя" $30.00. Молимо Всевишнього за спокій душі покійного. Вічна ому пам'ять!

Сумуюча дружина і син з дружиною

— — — — —

Членки Жіночого Товариства при Товаристві Просвіта у Вест Форт Вілліямі складають нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Тереси Кулій, яка упокоїлась 25 листопада 1985 р. в її пам'ять засилають $50.00 на журнал „Промінь". Родині висловлюємо глибокі співчуття. Покійній Тересі Вічна Пам'ять!

Павліна Гамбола, голова
Ольга Душамп, секр., Тандер Бей

У світлу пам'ять моєї дорогої родини: мама Катерина Фик — упокоїлась 26 червня 1944 р., батько Антін Фик — упок. 16 серпня 1967 р., брат Володимир Фик — упок. 26 лютого 1985, добр. Розалія Фик — упок. 7 листопада 1982 р., замість квітів складаємо $25.00 на ювіл. фонд „Променя".

Покійним вічна пам'ять!

Анна і Володимир Мазур, Давфин

— — — — —

У світлу й незабутню пам'ять мого дорогого мужа, Петра Гриника, який упокоївся 25 грудня 1974 року; так само незабутніх моїх дорогих сестер — Марії Солован і Параски Довганюк. Вони відійшли від нас, але духово вони з нами і в мойому серці назавжди. У їх світлу пам'ять складаю пожертву — $20.00 на „Пром'нь".

Дружина і сестра Софія Гриник, Едмонтон

СОРОКЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ ІМ. Л. УКРАНКИ
БЮКЕНЕН, САСК.

День 7-го липня 1985 р. залишиться милим спомином в громаді Бюкенен, Саск., бо в цей день відсвяткували подвійне свято — храм церковної громади Св. Івана Хрестителя та 40-літній ювілей відділу ім. Лесі Українки.

Свято почалось Богослуженням. При кінці відправи відбулась Панахида за покійних членок. Голова відділу Ірина Скорець тримала схилений прапор Союзу, а решта членок тримали свічки.

Відтак всі учасники прибули до залі Народного Дому, яка була гарно й урочисто прибрана на це свято.

По смачнім обіді почалась програма, якою керувала заст. голови п-ні Зеновія Дробот. Голова привітала всіх присутніх і причіпала корсаж бувшій голові Юстині Талпаш.

Пані Альбіна Мисак, основателька і перша голова відділу прислала писемний привіт, бо особисто не могла прибути. П. Адам Скорець склав привіт від церковної громади. Слідувала хвилинна мовчанка для вшанування покійних членок, світили свічки і співали „Вічная пам'ять".

Далі на програмі було вшанування заслужених членок. Грамоту і корсаж отримала Катерина Василів, одна з перших членок, Ю. Талпаш за 35 літ праці, а інші за 25 літ праці в організації.

Відтак членки відспівали дві пісні, а дівчата відтанцювали танок.

Промову виголосила Ю. Талпаш. Коротко подала перебіг існування товариства протягом 40 років. Багато змін пережило товариство. Деякі членки відійшли у вічність — інші пересились в інші сторони, але помимо того праця у відділі поступала вперед. Нові членки вписувались і разом співпрацювали на користь церкви і народу.

Тому цей день такий важливий, всім членкам належиться признання за їхню невтомну працю.

Кінцеве слово сказав о. М. Дерев'янка. В'н також підкреслив поступ Союзу і закликав до дальшої праці та побажав успіху на будуче.

Відспівали „ На многії літа" і „Достойно є". Відтак господині подали ювілейний торт і чай.

Членка

Перший ряд сидять зліва направо: Марія Збітнів, Анна Олійник, Анелька Котик, Юстина Талпаш, Ірина Скорець, Зеновія Дробот, Катерина Васильців, Марія Ґулуцан; другий ряд: Марія Тумак, Савеля Дорошенко, Ґеня Котик, Марія Халус, Марія Васильків, Стефанія Дутчак.

У світлу пам'ять моїх родичів, які відійшли з цього світу тепер і в минувщині, а це: родина Піхоти, Мандрики, Сіроцькі і Росічуки, жертвую в незабутню пам'ять $40.00 на журнал „Промінь". Покійним Вічна Пам'ять.

Михайло Піхота, Едмонтон

— — — — —

У восьму річницю смерти мого незабутнього мужа, тата і дідуня Івана Стечишина, засилаю $10.00 на журнал „Промінь" у його пам'ять.

Дружина Розалія Стечишин,
дочка Дженет, зять і внуки, Едмонтон

Складаю нев'янучий вінок в пам'ять спочилих рідних: родич'в Василини Никіфорук, Федора і Анни Калин та первої сестри Марії Котик (Семотик), засилаю в їх пам'ять $8.00 на „Промінь".

Роман і Ольга Никіфорук, Ричард, Саск.

— — — — —

Складаю $8.00 на „Промінь" як нев'янучий вінок у пам'ять моєї родини, яка була помордована московським режимом в Україні.

Вічна їм пам'ять!

Марія Стасів, Ванкувер

СТОРІНКА ЧЛЕНОК СОЮЗУ УКРАЇНОК

Відкриваючи Сторінку в журналі для членок молодших і старших без різниці їх віку, які бажали б поділитися своїми власними думками, своїм способом одні з одними.

Тут поміщуємо на початок вірш-фолкльор, якого написала МАРЦЕЛЯ ҐУЛЬКА з Вотерфорд, Онт. з нагоди 50-ліття Союзу Українок Канади. Цей вірш не стратив своєї вартості в часі, тимбільше, що Централя Союзу збирається відзначувати своє 60-ліття.

* * *

Не так давно чверть століття,
Ми відсвяткували,
І так скоро півстоліття,
Ми вже привітали.

Перші роки у Канаді
Ласкаві не були,
Однак люди щось творили,
Хоч убогі були.

Як супругам п'ятдесят,
Ювілею справляють,
Це торжество: всі міністри
Печать присилають.

А то Союз Українок,
Наша гордість, слава
Хто ж подумав, щоби жінка
Таке свято мала?

Слава і честь отим першим,
Що скалу пробили,
Вони перші той смолоскип і
Ту іскру в інших запалили.

То молоді Могилянки,
Мудрий провід мали,
Щоб жіноцтво просвітити,
Союз заснували.

Вони скалу ту лупали,
І зерно кидали.
І з вірою у надії,
На нього чекали.

І те зерно засіяне
В добру землю впало,
Глибоко закорінилось.
Й овоч добрий дало.

В них ідея була щира,
В них була посвята,
Світло нести між люд рідний,
Праця без заплати.

І на лаврах не спочили,
Не бенкетували,
С.У.С. й Сумківці до одного
Разом прямували.

Півстоліття то шмат часу,
Ряди ся зрідили.
Прийшло нове покоління,
Ряди доповнили.

Увінчалася їхня праця,
І те зерно стократно вродило,
Всі закутки у Канаді
„Промінь" засвітило.

Прапор власний посвятили,
Музей вже набули.
Часу вони не змарнили
Надбання набули.

Гарний пам'ятник для Лесі
Як сонце сіяє,
Не в Україні, де родилась,
Там ворог гуляє.

Покращало у Канаді,
Часи ся змінили,
Старших мало залишилось
Другі заступили.

Незалежність від нікого
Байдужність у всьому
А проблема: рідна мова
Краще у чужому.

Покоління мішається,
Церкви порожніють,
Найцінніше — рідну мову
Губляють і не вміють.

Що стається з отим тілом,
Що душі не має,
Так і нарід той загине,
Що мови не знає.
Поклін першим все складаєм
І признання славних діл,
І признання від нас членок
І признання від поколінь.

Марцеля Ґулька
Ватерфорд, 20 січня 1977

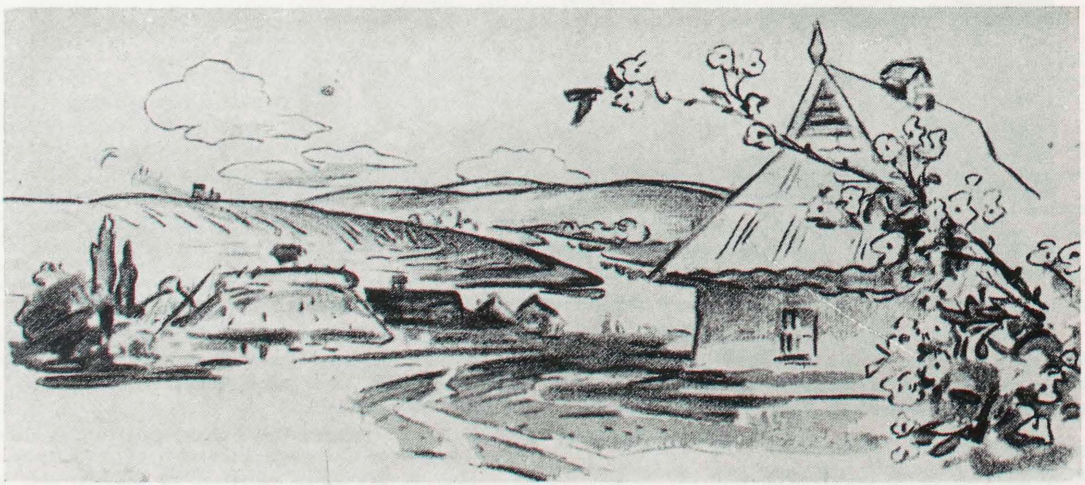

ВСТАЛА ВЕСНА
Встала й весна, чорну землю
Сонну розбудила
Уквітчила її рястом,
Барвінком укрила;
І на полі жайворонок
Соловейко в гаї
Землю, убрану весною,
Вранці зустрічають...
Тарас Шевченко

БЛ. П. ҐЕНЯ СКОРОПАД
Фінлейтер, Саск.

Дня 11 жовтня 1985 року в лікарні в Реджайні упокоїлась по 10-літній тяжкій недузі на 85 році свого життя бл. п. Ґеня Скоропад з Фінлейтер, Саск.

Ґеня Скоропад це дружина добродія Василя Скоропада, прихильника і цінителя праці Союзу Українок Канади й як він каже, що „українські жінки несуть світло нашого народу". Тому він минулого року склав 10,000 дол. на Союз Українок Канади.

Ґеня Скоропад народилася 1899 р. в селі Островець, повіт Теребовля, Західна Україна в родині Івана Гричило, мати з роду Волович. Батько Ґені Скоропад згинув у 1914 році під час Першої світової війни. Мати молодою пішла у могилу — померла в 1915 році. В той час Ґені було 17 років, коли вона осталася сиротою на ласці чужих людей та дальшої родини. Виростала в бідноті, але була людиною гідною, була доброю дружиною і доброю християнкою.

До Канади приїхала Ґеня по Першій світовій війні з іншими, шукаючи для себе кращої долі. Одружилась вона з Василем Скоропадом 1929 року. Була щаслива, обидвоє дружньо працювали на фармі в господарстві. Фарму цю купив собі Василь Скоропад на чотирирічних роботах в Канаді в околиці Реджайна в Саскачевані. Дружньо трудились разом. Разом прожили 55 років. Дітей у них не було, але були щасливі разом. Ґеня Скоропад захворіла і пролежала 10 років у шпиталі, де й померла, залишивши свого чоловіка Василя у тяжкому смутку.

Похоронними справами та всякою допомогою зайнялись добродій Андрій Холод, Марія Дорош та Анна Папіш. Чин похорону відслужив всеч. о. Михайло Заліщук з Реджайни. Похоронено бл. Ґеню Скоропад на місцевому цвинтарі у Финлейтер, Саск. Хай канадська земля буде їй легкою. Вічна їй пам'ять.

У пам'ять своєї дружини Ґені В. Скоропад складає $50.00 як нав'яночний вінок на журнал „Промінь". Централя Союзу Українок Канади висловлює п. Скоропадові свої щирі співчуття. **Н. Н.**

БЛ. П. СТЕФАН ПРЯДУН
Лашін, Квебек

„Все як сон минає, все як тінь зникає, один мент і все це смерть забирає" (Тропор похорону).

В суботу 7 грудня 1985 р. в Лашін Дженерал госпіталі несподівано упокоївся Стефан Прядун. Він пішов, щоб лікар збадав-оглянув стан його здоров'я і того ж самого дня помер. Його довголітня присутність між нами — 37 років — як сон минув . . .

Стефан народився 14 січня 1915 р. на Волині, в батьків Олексія і Параскевії. В час Другої світової війни був вивезений в Німеччину, і працював у господаря (на фармі). По закінченні війни перебував в таборі Д. П. у Гайденав. В 1947 р. приїхав до Канади на однорічний контракт і працював в лісі пров. Онтаріо. Коли відробив контракт, — прибув до Лашін. Став членом української православної церкви св. Юрія, та одружився з Стефанією з роду Превнак і обоє, як порядні члени учащали до церкви, — на громадські імпрези, та в разі потреби давали помічну руку. Покійний був лагідної вдачі, та щедрим жертводавцем до кінця свого трудолюбивого життя, тому й придбав собі багато друзів і знайомих, які прийшли, щоб віддати останню пошану і попрощати покійного Стефана у потойбічний світ життя вічного.

Панахиди і чин похорону служив о. протопресвітер Епіфаній Чижів при участі хору під керівництвом В. Кісленка. Тіло покійного похоронено на м'сцевому українському православному цвинтарі.

В час поминального обіду п. О. Ромас розповів про життєвий шлях покійного та висловив глибоке співчуття дружині і родині.

Протопресв. Е. Чижів у своїм слові згадав про покійного, а тим більше про перехід людини від життя земного — тимчасового і до життя позагробного — вічного. Між іншим о. Чиж'в сказав, що людина повинна ще за життя приготовитись у ту далеку, таємну дорогу.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Стефанію, сестру Н. Івак, сестру в Україні, племінників та дальшу родину і громаду церкви св. Юрія.

Нехай канадська земля буде йому легкою.

Вічна йому пам'ять!

На пресфонд „Променя" у пам'ять покійного зложили: дружина Стефанія $25.00, сестра Н. Івак $10.00, двоюрідна сестра Н. Доброміль $20.00, двоюрідна сестра Н. Ґерич $5,00 і Т. Клемба $5.00. Разом $65.00, з того $15.00 на кліше.

Т. Клемба

БЛ. П. ХРИСТИНА ШЕВЧУК
Вілінґдон, Альберта

Ділимось сумною вісткою, що 26 червня 1985 року упокоїлась довголітна членка Союзу Українок бл. п. Христина Шевчук на 82 році свого життя, яка була при відділі 34 роки.

Христина народилась 3-го липня 1903 року у родині Семена і Катерини Гуцуляків, які прибули до Канади із перших початків, коли Канада лише розбудовувалась. Христина ходила до школи, але не довго, бо треба було батькам помагати на господарці. У 1920 році Христина вийшла заміж за Михайла Шевчука. Вони фармерували до 1962 року в околиці Шандро, Альберта, де з перших початків належали до православної церкви в Шандро, а опісля було 40 років членами Української православної церкви в Вілінґдон і Борівці. У 1962 році Христина зі своїм мужем Михайлом приїхали до містечка Вілінґдон. Фарму лишили онукам. Тут вони поклали багато праці у церковній громаді. В липні 1980 року вони святкували 60-ий ювілей свого подружжя. 24 серпня 1980 року Михайло упокоївся.

Христина залишила у смутку 2 сини — Стефана і Павла, 4 дочки — Настасію, Їлену, Василину і Катерину, одного брата Михайла і сестру Магдалину.

Панахиду і святу Літургію відслужив о. Зубрицький у церкві святого духа у Вілінґдон, де співав церковний хор під диригентурою п. Івана Лакусти. Тіло похоронено на цвинтарі у Бурівцях, біля її мужа Михайла. Після похорону відбувся поминальний обід у міській залі, де о. Зубрицький провів молитву.

Хай Господь оселить душу покійної, де всі праведні спочивають.

Вічна їй пам'ять!

Відділ ім. Н. Кобринської
Єлена Лучак, секретарка

БЛ. П. АННА БАБИЧ
Едмонтон

Дня 2-го листопада 1985 року упокоїлася на 84 році життя Анна Бабич з Едмонтону, Альберта.

Анна народилася 10-го грудня 1900 року в Чернівцях в родині Юрія і Єлени Бабійчуків. Єлена померла коли Анні було тільки шість місяців, отож її виховали приятелі Федір і Василина Кушніруки. Анна вийшла заміж в 16 років за Василя Бабича й разом поселилися в Давнінґ, Альберті. Піонерське життя не було легке а до того три сини, вже старші, померли в нещасливих випадках в роках 1952, 1953 і 1957. Василь Бабич помер 1960 року.

Анна пережила тяжке життя піонерських часів, але мала задоволення, коли з сусідами працювала при Українській Православній Церкві в Давнінґ, а пізніше у Вільна, Альберта. Разом із іншими членками Союзу Українок вона виконувала ту працю, яка дуже потрібна в кожній околиці й яку ніхто не може оцінити в вартости доляр'ів. Її ціле життя було: добровільна праця для власної родини та для церковної громади. У 1981 році Анна сильно захворіла вдома на Вільна, отож родина перебрала її до Едмонтону де вона перебувала в медичнім домі аж до смерти.

Похоронні відправи відслужив о. Лаврентій Кубин в Українській православній церкві в Давнінґ, як також поминальну відправу у 40-ий день у Вільна.

Анна залишила у глибокому смутку чотири сини: Стефана і дружину Анну; Івана, Олексу і дружину Анну; Андрія й дружину Силві'ю; дві дочки: Флоренс Качман; і Катерину з мужом Василем Гавришом; 16 внуків і 13 правнуків.

Хай Господь оселить душу покійної де всі праведні спочивають. Вічна їй пам'ять!

Ф. П.

Кладу нев'янучі вінки у світлу пам'ять моїх дорогих — чоловіка Кароля, дочки Олі Ґулак і засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Покійним вічна пам'ять.

Дружина і мама Юл'я Король,
Канора, Саск.

— — — — —

У незабутню пам'ять мого дорогого мужа, батька і діда, бл. п. Федора Дметрійчука, який упокоївся 8 лютого 1981 року, так само сина брата і вуйка Миколу — упокоївся 10 грудня 1969 року і Івана — упокоївся 7 липня 1981 р.

Дружина і мама Ліна,
сини — Дмитро, Василь, Алек,
Володимир з родинами.

— — — — —

У світлу і незабутню пам'ять моїх родичів — моєї дорогої мами Параскевії Романюк — упокоїлась 3 березня 1947 р., дорогого батька Николая Романюка — упокоївся 3 березня 1949 року, замість китиці квітів засилаю в їх пам'ять $25.00 на журнал „Промінь".

Дочка Єлена Коваль, Келґари

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Дня 21 березня з жалем вшановуємо річницю передчасної смерти дорогого мужа, тата і дідуся Василя Григоряка. Сумно нам, що не дожив втішатися 5-тьома правнуками і що вони не матимуть нагоди пізнати і любити людину, яка дала так багато не тільки своїй родині, але й своїй українській громаді.

дочки — Люба Волошин з родиною,
Дружина Стефанія Григоряк,
Анна Балан з родиною, Давнсвю, Онт.

— — — — —

У шості роковини упокоєння нашої дорогої мами, бл. п. Софії Хонько, яка відійшла від нас у в'ічність дня 5 квітня 1980 року, в Ріджайні, Саск., ми у її світлу пам'ять складаємо китицю нев'янучих квітів і засилаємо 50.00 дол. на журнал „Промінь".

Дочки — Анна Данилович, Едмонтон,
Павліна Мулька, Ту Гилс.

— — — — —

У десяту річницю смерти мого любого мужа Семена Хаби, батька, діда і прадіда — упокоївся 17 лютого 1976 року. Згадую також моїх родичів, мама Марія, а тато Іван Тихий; чоловікові родичі — Яків і Катерина Хаба в їх світлу і незабутню пам'ять кладу китицю нев'янучих квітів і засилаю $20.00 на журнал „Промінь". Помершим хай буде вічна пам'ять.

Анна Хаба, діти і внуки та правнуки
Redwater, Alberta, Box 183 T0A 2W0

— — — — —

У дванадцяту річницю упокоєння дорогого мужа, бл. п. Василя Клапія, який упокоївся 14 лютого 1974 року засилаю $20.00 на журнал „Промінь".

Покійному мужеві вічна пам'ять.

Дружина Василина Клапій, Едмонтон

— — — — —

Кладемо нев'янучий в'інок у пам'ять Івана Ґабриша (Gabrysh) — упокоївся 14 лютого 1963 року в Гефорді, Саск., в його пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Проміня" і

Замість квітів засилаємо $10.00 у пам'ять Василя Дем'янюка — упокоївся 2 лютого 1977 року в Ню Вестмінстер, **Б. К.**

Ваші діти Михайліна і Роман Дем'янюки
з Кемрось, Альберта

— — — — —

У четверті роковини упокоєння моєї дружини Добродійки Марії — 20 березня 1982 року в її пам'ять замість китиці квітів на її могилу складаю $25.00 на журнал „Промінь", якого вона любила читати.

о. Євген Стефанюк, Гаєс, Саск.

— — — — —

Замість кв'тів на свіжу могилу моєї дорогої мами, бл. п. Анни Кривяк, яка упокоїлась 27 листопада 1985 р. в шпиталі у Едмонтоні, засилаю у її світлу пам'ять $25.00 на фонд „Променя".

Дочка Емілія і зять Богдан Ханасик,
Вернон, Б. К.

На свіжу могилу нашої дорогої мами, бл. п. Анни Шевців, яка упокоїлась в Едмонтоні 14 вересня 1985 року кладемо китицю нев'янучих квітів і засилаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Син д-р Зенон Шевців і
дочка Стефанія Шевців, Едмонтон

— — — — —

На ювілейний фонд „Променя" складаю $50.00 замість квітів у незабутню пам'ять моїх рідних, які відійшли у вічність: муж Петро Маліцький — упокоївся 6 листопада 1983 р., батько Микола Ковальський — упокоївся 22 грудня 1965 р., мама Маріянна — упокоїлася 1 квітня 1982 р.

Вічна їм пам'ять!

Катерина Маліцька, Норт Бетлфорд, Саск.

— — — — —

З нагоди ювілею журналу „Промінь" складаю $20.00 як нев'янучий вінок у пам'ять моїх дорогих — мужа Петра — упокоївся 20 липня 1983 р.; батька Володимира Сорока — упок. 25 листопада 1982 р.; маму Катерину з роду Романюк — упок. 19 вересня 1965 р.

Вічна їм пам'ять!

Анна Іванчук, Норт Бетлфорд, Саск.

— — — — —

Складаємо нев'янучий в'інок на могилу незабутнього нашого приятеля, нашого колишнього доброго учителя бл. п. Василя Буряника — упокоївся у Вінніпезі в 1985 році, в його світлу пам'ять засилаємо $25.00 на видавничі справи журналу „Промінь".

Никола і Ольга Гавриш, Саскатун

— — — — —

На свіжу могилу моєї дорогої дружини, бл. п. Ґені Скоропад, яка по довгій 10-літній недузі в шпиталі упокоїлась 11 жовтня 1985 року, в її незабутню пам'ять кладу нев'янучий вінок — $50.00 на журнал „Промінь".

Вічна їй пам'ять!

Муж Василь Скоропад,
Фіндлетер, Саск.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК. ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

Річні збори відділу відбулися 8-го грудня в церковній залі. Збори відкрила голова Ольга Бицкал молитвою і хвилиною мовчанки вшановуючи пам'ять членок, котрі відійшли у вічність.

Секретарка Марія Саранчук прочитала протокол з минулих річних зборів як також звіт з діяльності відділу за 1985-ий рік.

Савеля Лазарович роздала членкам друкований річний фінансовий звіт і прочитала його. Звіт різних комітетів і референток виявив гарний поступ та працю за рік 1985. Голова у своїм звіті щиро дякувала членкам за гарну кооперацію і співпрацю і закликала до дальшої праці.

Наш відділ начислює 41 членок. Стараємось по змозі піддержувати нашу церкву, українські національні та громадські справи. Ми відбули 9 зборів місячних і 5 засідань. Вислали бюджет до Централі. На філії праці, членки брали участь у святкуваннях 100-річчя жіночого руху, що відбулося в Гефорді, святкували день Тараса Шевченка та Лесі Українки разом з відділом Редфілд-Ришард, Саск. Членки допомагали у місцевій кампанії на поборювання рака і розвозили по черзі їжу для старших віком, так звану „Мілс он гвілс". Членки також проводили навчання українського вишивання під проводом Провінційної екзекутиви.

Перед Великодними святами членки сходилися пекти паски на випродаж печива, яке відбули успішно. Також почистили церкву та залю. Наші членки входять у сестрицтво. Вони взірцево дбають про чистоту і порядок у церкві і ми їм за те дуже вдячні.

Цього року ми відзначили 8 членок з нагоди їх 25- і 50-ліття членства при Союзі. Відбули Молебень, обід і програму в їх честь, на якій гостили: голова С.У.К. пані Анна Холод і місто-голову пані Катрю Шолтер. Прихід вислано на журнал „Промінь" з нагоди його 25-літнього ювілею.

Підчас Різдвяних Свят ходили колядувати і також відбули Йорданську вечерю. Також приготовили перекуску і розносили до місцевого шпиталю, до домів для старших і немічних, а це до „Ривер Гайтс Лодж" і „Ріджонал Кир Сентер".

Літньою порою доручили поживу до „Зеленого Гаю" у Вакав, Саск. Членки вишивали речі на осінний базар. В осінню пору відбули пущення. Впродовж року видавали похоронні обіди і перекуски. Цього року наш відділ вислав 5 пакунків одежі до Бразілії. Також висилали листи протестів проти ув'язнення в Совєтському Союзі Йосифа Зіселя і Миколу Горбаля.

Відділ вислав дві делеґатки на Пров. з'їзд у Ріджайні. Делеґатки Катерина Маліцька і Ольга Бицкал дали надзвичайно цікавий і інформативний звіт, висловлюючи зауваги які відносяться до справ важних у домах, церквах, організаціях, тощо. Це є доказом того, що такі з'їзди є конечні і потрібні.

Що року відділ вручає стипендії для студентів українознавства у державних школах.

На протязі року відділ жертвував на: м'сцеву церкву, на музейний фонд, Інститут Петра Могили, „Зелений Гай", на журнал „Промінь", на Амнестію Інтернешонал і Кемп Істер Сіл. Висилали нев'янучі вінки до „Променя" у пам'ять покійних членок. Членки продавали білети на розіграв-ку, прихід з котрих ішов на музей. Цього року ми гостили пані Марію Савіцьку, референтку музею.

Як і минулих пару років так і дальше ми продаємо куховарські книжки. Цим займається реф. К. Білик.

Склад управи на 1986 рік: Уступаюча голова — Марія Сохацька, голова — Ольга Бицкал, заст. голови — 1-ша Ольга Ружецька, 2-га Ліна Колиняк, 3-тя Анеля Ничик, секр. — Марія Саранчук, заст. секр. — добр. Юлія Стеценко і Докія Кіндрачук, касирка — Савеля Лазарович. Контрольна комісія — Ґеня Галевич, Савеля Харко, Кароля Білик.

Референтки архіву — Катерина Друль і Анна Гарбуз. Добродійна референтка — Ґеня Галевич. Освітньо-культурні реф. — Савеля Лазарович і Марія Саранчук. Реф. музейної фундації — Марія Сохацька. Комітет шиття — Кароля Білик, Анеля Ничик, Ґеня Галевич, Наталя Нагірна. Комітет печива — Гетяна Савчук, Марія Дмитрук, Савеля Ткачук. Бібліотека — добр. Юлія Стеценко. Реф. „Променя" — Марія Сохацька. Телефонічний комітет — Орина Олешко, Анна Підвербецька, Марія Войтюк. Рев. Амнестії Інтернашонал — Катерина Маліцька і Марія Саранчук.

Бажаємо всім членкам гарних успіхів.

За заряд:
Марія Саранчук — секр.
Ольга Бицкал — голова

ГАМІЛЬТОН, ОНТ. ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу ім. Лесі Українки, відбулися 19-го листопада, в шкільному приміщенні при Соборі Св. Володимира. Голова, Уляна Криворучко, привітала присутніх і попросила Отця Настоятеля провести молитву. Після молитви, однохвилинною мовчанкою, вшановано померлих членкинь відділу.

Отець В. Метулинський у своїм слові до зборів, подякував членкиням, а зокрема сестрицям, в імені Святої Церкви, за їх жертвенність, підкреслюючи що жіноцтво завжди відограваловелику ролю в розвитку нашої церкви від самих її початків. „Ми часто згадуємо наших основоположниць і провідниць культурно-освітньої праці в різних українських організаціях створених при нашій церкві". Отець висловив признання членкам за їх працю проведену з молоддю — в Українській й Недільній школах, та при відділах СУМК, згадуючи що це є дуже важливе завдання нашого відділу.

Пан Дмитро Садовий, заступник голови громади, у своїм привіті, висловив подяку членкам за їх поміч на різних підприємствах влаштованих в нашій залі. Він висловив признання старшим членкам-піонеркам, які збудували місцний фундамент на котрім тепер молодші членки дальше продовжують культурно-освітню працю при нашій громаді.

Членки управи, голови різних комітетів, та представниці до організацій, складали звіти про успішно-проробленупрацю впродовж минулого року. Пані Тамара Дудка, заст. голови, висловила подяку голові, Уляні Криворучко, за її віддану працю та вручила їй подарунок на знак поша-

ни від усіх членкинь. У 1985 році відбулося 7 місячних зборів, пів-річні збори, 4 засідань управи.

Відділ виконав слідуючі пожертви: Із бінґового фонду $5,000.00 на нові вікна й двері до церкви; $500.00 для СУМК; $10,250.00 на Старечий Дім ім. Тараса Шевченка; $3,700.00 на куплення холодника до кухні.

Із головної каси: $1,000.00 на фільм про голод; $2,000.00 на церкву; $50.00 на Інститут Св. Володимира; $500.00 на Фундацію СУС; $300.00 на Фонд 1000-ліття; $100.00 на Організаційний фонд; $100.00 на Українську школу; $100.00 на Суспільну Службу; $125.00 на Недільну школу.

Відділ вислав делеґаток на крайовий з'їзд у Вінніпезі, на з'їзд Східньої Канади в Лонґ Бренч, членки відділу узяли участь у Симпозіюмі який відбувся заходами Східньої Екзекутиви.

Відділ влаштував Писанкове бінго, випродаж вживаних речей, випродаж пасок на Вербну Неділю, осінній базар ,раз на тиждень відбувається випродаж пирогів і голубців.

Членки допомагають в праці при громаді. Співають в церковному хорі і в оркестрі при ТУС „Водограй". Навчають у Українській і Недільній школах, покладають багато праці з сумківцями. Сестриці дбають про чистоту в церкві. Відділ піддержує жіночий відділ КУК, місцеву Жіночу Раду, та Суспільну Службу.

Членки приготовляли обіди на різні громадські імпрези: Йорданську Свяґу Вечерю, Місія і День Православія, Поминальний обід, Великодне Спільне Свячене, відзначення 75-ліття „Українського Голосу" влаштоване від-ТУС.

Відділ відзначив відповідною програмою 25-ліття „Променя", свято на якім доповідачкою була довголітня редакторка Наталя Когуська; влаштував академію в честь нашої патронки Лесі Українки; допоміг Інститутові Св. Володимира в Каравані.

Склад управи на 1986-ий рік:

Уступаюча голова — Галя Олексюк, голова — Уляна Криворучко, 1-ша заст. голови — Тамара Дудка, 2-га заст. голови — Галя Липка, секретарка — Марія Погорецька, заст. секретарки — Галя Кристанович, фінансова секр. — Христина Кошура, касирка — Броня Стасюк.

Контрольна комісія — Ольга Прокват, Галя Олексюк, Євдокія Струсь.

Референтки: Культурно-освітня — добр. Надя Метулинська, Надія Пенюк, Варвара Логин, „Променя" — Галя Кристанович, Рідна Школа — Варвара Логин, Недільна школа — добр. Н. Метулинська, Молодший в'ідділ СУМК — добр. Н. Метулинська, Діяна Юрійчук. Старший відділ СУМК — Орися Сушко. Архіви — Марія Пелеп'як, Наталя Бал. Жіноча Рада — Розалія Окраїнець, Галя Олексюк. Суспільна Служба — Галя Окраїнець. Інститут Св. Володимира — Надя Стретді. Відвідування хворих — Розалія Окраїнець, Ґеня Кубрак, Галя Лазарович, Євгенія Гребенюк. Програмовий комітет — Галя Липка, Надя Стретді. Господині — Марія Баран, Розалія Окраїнець, Ніна Павлюк, Лідія Стриховська, Анна Козак, Галя Кристанович. Догляд кухні — Марія Баран. Телефонічний комітет — Лелія Скварчук (очолює), Марта Глушенко, Палагна Дибко, Галя Фарбитюк, Марія Ширимета, Марія Пилип'юк, Марія Лещук, Ольга Дробот, Галя Довбета.

Сестрицтво — Ніна Павлюк, Розалія Окраїнець, Анна Корній, Надя Поручко, Анна Козак, Ірина Петлюра, Розалія Лисенко, Євгенія Гребенюк.

Почесні сестриці — Ольга Апонюк, Анна Радчук, Теодора Швед, Євдокія Роман, Марія Січова, Варвара Авраменко, Дарія Загарі, Катерина Баюс, Ольга Радчук.

Представниці до Жіночого Відділу КУК — Галя Кристанович, Тамара Дудка, Дуся Кириченко.

На докінчення програми, голова, Уляна Криворучко, подякувала присутнім за довір'я й закликала членкинь до дальшої праці. Збори закінчились молитвою.

Марія Погорецька, секр.

ЕЙЛШЕМ-КАДЕТ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

Річні збори відділу ім. Олени Пчілки в Ейлшем-Кадет, Саск. відбулися 17-го листопада 1985-го року, в домі членки Варвари Козунь, в присутності 12 членок. Збори відкрила голова Марія Рудей відспіванням „Достойно є", а опісля вшанували хвилиною мовчанки членок які відійшли у вічність. Секретарка Анна Н. Козунь перечитала звіт минулих річних зборів. Касирка Ольга Звоздецька здала з цілорічний діяльности і фінансовий звіт.

Впродовж року відбулось 9 місячних зборів, одні річні і чотири засідання. Відбулись такі імпрези, спільне свячене, храмове свято, День Подяки, церковний бенкет. Відділ допомагав з обідом підчас Окружної вечері, на закінчення літних курсів на оселі „Зелений Гай". Відбули так званий „Воркшоп" українського вишивання разом із сусідним відділом у Нипавин, який відбувся успішно. Інструкторки на цей день були вислані з пров. екзекутиви.

Впродовж року відділ пожертвував на церкву $652.00, на Народний Дім $1,294.29, на оселю „Зелений Гай" — $36,00, СУМК проєкт — $25.00, на групу українських танків в Керот Ривер — $180.00, пакунок до Бразилії — $70.70, на проєкт вишивання 1000-ліття — $25.00.

Заряд на 1986 рік: голова — Марія Рудей, заступниця голови — Маруся Козунь, рекордова і кореспондентка — Анна Н. Козунь, касирка — Ольга Звоздецька, реф. Музейної Фундації — Ольга Козунь.

Сестриці до церкви — Варвара Козунь, Анна А. Козунь і Софія Черапущак.

Господині — Варвара Козунь, Анна Н. Козунь, Софія Черапущак, Зеновія Звоздецька. Відвідування хворих — Ірина Рудей, Марія Юзва, Олена Ободяк. Контрольна комісія — Ірина Рудей, Маруся Козунь.

У касі з 1984 р. осталось $4,491.87, приходи в 1985 р. $4,081.15, розходи в 1985 р. $4,069.75. В касі осталось $4,511.27.

Анна Н. Козунь, секр.

ВОТЕРФОРД, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 11 грудня 1985 р. в церковній залі. Гарне число членок прибуло на збори.

Збори відкрила голова Оля Андрушко, привітала членок і попросила до молитви і хвилиною мовчанки вшановано членок, що відійшли в вічність. Предсідницею зборів була Оля Андрушко, а секретаркою вибрано Рузю Галик. Секретарка прочитала протокол з минулих річних зборів, по цім слідували звіти управи і комітету з ц'лорічної праці. Звіт з діяльности дала голова Оля Андрушко, сердечно подякувала зарядові і

членкам за щиру працю і гарну кооперацію впродовж року.

Товариство відбуло 7 місячних зборів і одно засідання. Виповнили анкету бюджет. Святкували Різдво, новорічну забаву з громадою, Йорданську вечерю. Колядували разом з членами громади.

Мали день печива, продаж писанок, голубців і варенків. Збірку на Великодні квіти. 9 разів продаж варенків і голубців. Продавали білети Музею Саскатуну і також мали свою розігравку 10 раз на речі подаровані, членами. Мали „Флі Маркет", цей прихід був на громадську церкву. Відвідуємо хворих в шпиталі, посилаємо картки здоров'я. Доручуємо квіти і овочі. 3 похоронні обіди, весільні вечері, Місія-вечеря, храмове свято. Онисько Возняк провадить церковним хором.

Оля Андрушко вибрана головою на 1986 р. і той сам заряд залишився на цей рік 1986 рік. Голова в своїм кінцевім слові подякувала за вибір і зарядові за їх пильні виконування завдань, і членкам та членам громади, які все причинялися і допомагали жіночому відділові виконати працю.

Голові громади Мирославові Андрушко належиться щира подяка за його поміч і за невідмовну працю через цілий рік.

І нашій голові жіночого товариства, Олі Андрушко ширий привіт від всіх членок і заряду. Дуже приємно разом працювати.

Оля щира працівниця все старається про добро товариства і громади. Лагідної вдачі, тому так приємно і весело разом працювати, це вже дев'ятий рік як Оля взяла цей обов'язок на себе бути головою в нашім товаристві. Хай Господь Бог дасть їй здоров'я і витривалости в праці для нашого народу .

Цього року припадає 45-ий ювілей нашого відділу до котрого треба приготовлятися.

Отець Олександер Костюк відслужив Панахиду за Лесю Українку, по Службі Божій мали молитву і перекуску в залі та малу програму. Голова Оля Андрушко дала цікаву історію життя Лесі Українки і отець заспівав пісню, яку Леся Українка дуже любила на своїй Україні. Мали Різдвяну виставу в Симко. Голова як делеґатка була на Соборі і З'їзді в Вінніпеґу. Загостив до нас П. Каліщук — говорив про 1000-ліття Хрещення України.

Чистимо в церкві, прибираємо квітами.

Жертвували за 1985 р. на церкву — $3,250.00, на пожежну сторожу — $50.00, на „Промінь" — $25.00, Св. Володимира — $50.00, Конґрес — $25.00, $300.00 з білетів на музей в Саскатуні. Вклали шафи до кухні. Брали участь у відкритті музею у Вотерфорд.

Касирка Беті Блажейко прочитала фін. звіт: осталось із 1984 року — $1,549.45, прихід 1985 р. — $7,677.83, розхід 1985 р. — $7,335.00, ва касі 1986 р. — $1,891.89.

Заряд на 1986 рік: голова — Оля Андрушко, заст. голови — Рузя Свидоровичь, секр. — Рузя Галик, касирка — Беті Блажейко, фін. секр. — Анеля Андрушко. Комітет хворих — Рузя Галик, Оля Андрушко, Анна Кондрат. Контрольна комісія — Анна Кондрат, Соня Сокирка, Марія Васик. Сестриці: Марфа Рабієвська, Рузя Свидоровичь, Анеля Андрушко.

Рузя Галик, секр.

КЕЛОВНА, Б. К.

ВІДДІЛ ІМ. САВЕЛІ СТЕЧИШИН

Річні збори відділу відбулися 9 грудня 1985 р. Перед зборами відбулась членська вечеря в залі при церкві. Товариство Т.У.С. приготовило і видало для нас вечерю. Присутніх членок було 51.

Збори відкрила голова Марія Мельничук. Молитву провів о. Петро Блажук і хвилиною мовчанки вшановано покійних членок.

Секретарка Ярослава Сорочинська прочитала протокол з минулих річних зборів та звіт з діяльности відділу за 1985 р. Впродовж року відбулось 9 місячних зборів, 8 засідань, надзвичайні збори і одні річні збори.

Новий рік праці, на якому спочиває вся програма нашої діяльности, почався гарним звичаєм наших традицій — Різдво, коляди, спільна Свята Вечеря. Членки разом з кухарками приготовляли традиційні імпрези, як Новорічну забаву, Йорданську Вечерю. Освітній комітет приготовляв програму на роковини Лесі Українки, Т. Шевченка і коротку програму на день наших зборів. Приготовили концерт на День Матері, і на День Батька, програму з нагоди ювілею „Променя", відбулась збірка на „Промінь".

Членки писали писанки, пекли паски та інші печива перед Великоднем. На крайовий З'їзд до Вінніпеґу вислано делеґатку.

Склад управи і комітетів на 1986 рік: Уступаюча голова — Марія Мельничук, голова — Анна Шепел, 1-ша заст. голови — Маруся Гусь, 2-га заст. голови — Анастасія Ратковська, секретарка — Наталія Гайдук, заст. секр. — Юстина Федейко, касирка — Марія Копан. Контрольна комісія — Ліна Вилсон, Лора Карильчук і Марія Світик.

Референтки: Освіти — Маруся Гусь, Анастасія Ратковська, Леся Лукінчук, Елсі Бурковська, членства — Коні Сушельницька, „Променя" — Анна Ворбек, архіву — Роз Олесків, мистецтва — Павліна Гакман, Марія Бойко, Галина Новосад, Доріс Дубик і Марія Клевчук, Базару — Марія Світик, Кей Самика, Вельма Палеців, Марія Наконечна, Лена Садовик, Роз Петращук, Кей Бойко і Марія Клевчук, Алис Обал. Відвідування хворих — Дорис Кеверига, Сейді Макаренко Анна Галик і Александра Тимчук. Господині — Безі Гнип.

Міжнародна Амнестія — Юстина Федейко, оголошень — Маруся Гусь, цвіти — Анна Голик, Марія Митран і Анна Ворбек, Сестрицтво — Тіна Павлишин, Кароля Токарик, Стела Богуцькі і Марія Наконечна. Комітет телефонів — Тіна Павлишин, Дайна Костюк, Павліна Брегада, Катерина Бартко, Кароля Токарик, Олександра Войчук і Анна Маюк.

Приготовили осінній базар і Свято Книжки і подано чай. Фінансовий прихід нашого відділу — $19,063.60, розходи — $24,610.43. Не забуваємо і про пожертви для нашої місцевої церкви, Колеґі. Св. Андрея, Музею в Саскатуні, на Міжнародню Амнестію, „Промінь", на поборювання недуг рака і серця.

На закінчення зборів голова Марія Мельничук подякувала членкам і побажала щасливого 1986 року.

Марія Мельничук, голова
Ярослава Сорочинська, секр.

КЕЛҐАРІ, АЛЬБЕРТА
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відділу відбулися 1-го грудня 1985 року, в Культурнім Осередку по обіді в присутності 27 членок. відбулася після Святої Літургії.

Голова Єлисавета Дін, відкрила збори молитвою, секретарка Ольга Курчаба прочитала протокол з минулих річних зборів й подала виклад виконаної праці за 1985.

Впродовж року відбулося 8 місячних зборів та 4 засідання заряду. Записано є 104 членки. Відійшли в вічність дві довголітні членки — Євдокія Питрущак й Текля Каракуць.

Було успішно влаштовано: Маланку, Йорданську вечерю, пущення, базар на місцевій плазі, Спільне свячене, Візитаційний обід для Преосв. Єпископа Івана, „пікнік", храмовий обід, членський чай, обід в День Подяки, осінне пущення, „Ґараж сейл". Відділ видав 8 весільнил бенкетів, а 21 різних обідів й перекусок і кожної неділі влаштовували перекуски і каву після Св. Літургії, й при ТУС бінґо, кожного четверга..

Добродійний комітет відвідує хворих у шпиталях й старших громадян. На Великдень обдаровують свяченою паскою.

Відділ підтримує недільну школу й СУМК. Записано є 31 дітей в недільній школі, 29 в молодшім відділі СУМК і 16 в старшім відділі СУМК.

Касирка Ладі Калинс дала фінансовий звіт. Прихід цього року був $62,518.45, розхід — $50,912.43. Відділ пожертвував $10,000.00 на будову нового Божого Храму.

На закінчення зборів прот. А. Лакуста, подякував членкинням за їхню фінансову допомогу для будови нової церкви і за всю працю. побажав управі найкращого успіху й просив щоби далі всі працювали гармонійно для Божого храму й для наших організацій, щоб поступали як одна родина.

Нова управа в'дділу на 1986 рік: голова — Єлисавета Дін, 1-ша заст. голови — Маріяна Писичнюк, 2-га заст. — Ольга Муканик, рекордова секр. — Ольга Курчаба, кор. секр. — Мідорія Малещук, касирка — Лоді Калинс. Контрольна комісія — Слава Гумена, Лорийн Ганчар, Одарка Горик.

Референтка членства — Павліна Зіп; культурна реф. — М. Мельниченко, Е. Стінка, В. Чарноваль, М. Світик; реф. Недільної цколи — М. Писичнюк; реф. Української школи — А. Папіш. СУМК — М. Мельниченко, М. Пасичнюк; „Променя" — Е. Коваль; К.У.К. — М. Чернецька. Локальні ради — Ґ. Микитяк. Громадські ради — добр. О. Лакуста. Кухня — Галина Лазарович й Кий Сидорюк. Бінго — Анна Озімко, Ольга Данилович, Ольга Бойк'в, Ольга Моканик. Музей — Анна Крупник — предсідниця, секретарка — Стефа Бурак, касирка — Марія Ничка. Архіви — Ґеня Микитяк, Ольга Бойків. Замовлення Осередку — Одарка Дмитрів. Реф. до церковного заряду — Стефа Бурак, Павліна Зип, Єлена Стінка. Недільна кава — Єлена Смитанюк. Добродійний комітет — Єлена Сметанюк, Параска Лисик, Віра Гладиборода, Мідорія Малещук. Телефонічний комітет — Ольга Курчаба, Віра Гладиборода, Анна Литвинюк, Віра Ойструк, Соня Мафет, Мідорія Малещук, Леся Чарко, Б. Майба, Павліна Зип. Головні кухарки: Ольга Данилович, Є. Стінка, Єлена Сметанюк, Ольга Моканик, Кий Сидорук, Гелена Лазарович.

Членки відділу бажають журналові „Промінь" і редакції найкращих успіхів. Щира подяка вам.

Мідорія Малещук, кореспонд. секр.

СТОРДЖИС, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 15-го грудня 1985 р. в залі під церквою в присутності 23 членок.

Голова, Софія Бурим, відкрила збори відспіванням Царю Небесний і однохвилиною мовчанкою вшановано покійних членок. Відтак привітала присутніх членок і гостей, висловила щиру подяку членкам за їхню співпрацю в протязі року.

Секретарка, Марія Жук, прочитала протокол з минулих річних зборів і звіт про діяльність відділу впродовж року.

Фінансовий звіт здала касирка Юлія Новак.

Від Контрольної комісії Наталя Требик одобрила фінансовий звіт.

Предсідницею річних зборів було вибрано Ольгу Михайлюк, секретаркою Марію Михайлюк. Предсідниця подякувала за довір'я і перебрала ведення зборів.

Діяльність відділу на протязі року: відбулось 10 м'сячних зборів, одно засідання. Вписалося 33 членок з початку року, дві з цих відійшли на вічний спочинок, також один з церковних членів.

На зборах читали кореспонденцію, обіжники і плянували працю.

Членки займалися такими обов'язками: видали 6 поминальних обідів, 4 поминальні перекуски. Видали вечерю для Ліджонерс бенкет, видали обіди на 50-ліття ювілейного подружжя двох наших церковних членів і вручили подарунки їм.

Також мали маленьке прийняття для новонародженого синка молоденьких членів церкви. Влаштували чайне прийняття і розігравку з чого прихід в сумі $106.00 відіслали на журнал „Промінь" з нагоди його 25-літнього ювілею. Мали весняний чай і продаж великоднього печива, писанок і ручних робіт. Подали обі на спільне свячене, храмове свято і видали вечерю п'д час Місії. Подали „пот лак" вечерю, коли гаєський округ мав свої збори.

Наші членки разом з іншими членами сусідніх церков беруть участь у релігійних клясах котрі відбуваються в нашім гаєськім окрузі під провом о. прот. Є. Стефанюка. Церковних і народних пісень учить нас пані Василина Стиранко.

Декілька членок брали участь в концерті для вшанування Тараса Шевченка і в хорі як відбувалася візитація Преосв. Владики Івана, храмового дня і 55-річчя громади в Сван Плейн, Саск. Також дали поміч на оселі „Тризуб", Кристал Лейк.

Продавали білети до Музею і Провінційної екзекутиви.

Членки ходили колядувати разом з членами церкви і відв'дали членів в Лайонс домі для старших з колядою. Наші членки дбають про чистоту і красу церкви і в долішній частині. Господині кухні старанно виконують свої обов'язки.

Добродійний комітет відвідує хворих в шпиталі і посилає картки з побажанням виздоровлення.

До нашого в'дділу вписалося двох нових членок: пані Айлін Ґреба і панночка Корін Требик.

Наш відділ виповнив свій бюджет на 1986 рік. Передали до церковної громади — $1,000.00, на оселю „Три-

Довкола дому

Стефанія Кульба

QUICHE LORRAINE

1-½ cups (6 oz.) grated cheese (Swiss is best)
8 slices crisp bacon — crumbled
3 eggs
1 cup heavy cream
½ cup milk
½ tspn. salt
¼ tspn. pepper
dash cayenne
½ tspn. dry mustard
1 unbaked 9-inch pie shell

Sprinkle cheese and bacon in pie shell. Beat remaining ingredients together and pour into pie shell. Bake in moderate oven 375° for 45 mins. or until firm and browned. Cut in wedges and serve hot.

Quick pie crust for above:
1-½ cups flour
1 tspn. salt
1-½ tspns. sugar
½ cup salad oil
2 tblspons. milk

Mix first 3 ingredients together in pie plate. Beat together salad oil and milk with a fork. Pour onto dry mixture in pie plate. Mix around with fork and press into shape with fingers. Makes 9" shell.

— — —

СМАЖЕНА РИБА — PAN FRIED FISH

2½-3 ф. риби
½ горнятка борошна
2 яйця
2 ложки молока
сіль
перець
товщу до смаження

Рибу почистити, покроїти на кусники; посолити. Розбити вилкою яйця з молоком. Кусники риби мачати в борошно, потім у яйця і знову в борошно. Смажити на гарячому товщі на обидві сторони аж зарум'яниться.

З верху покропити водою (2 ложки води) розколочено з товченим часником (2-3 зубки часнику) і тушкувати на легкому вогні ще 15 хвилин.

— — —

КАПУСНЯК

2 ф. квашеної капусти
1 ф. свинини — реберця
3 платки солонини — бекону
1 цибуля
1 ложка борошна
6 горняток води
лавровий листок
сіль і перець до смаку

Капусту сполокати, щоб не була заквасна, залляти окропом, додати м'ясо і варити одну годину. Солони ну покроїти на дрібну кісточку, підсмажити, додаючи дрібно посічену цибулю і смажити на ясну краску. Додати борошна і заправити тим капусняк, нехай покипить около 5 хвилин. Можна додати м'яса з відвару, покраяне в дрібні кусники.

зуб", Кристал Лейк — $200.00, Менші пожертви були на такі цілі: Колегія Св. Андрея, „Промінь", Інститут П. Могили, організаційний фонд, „Телемірakл", музей, на хрест на цвинтар в Канора, Саск. На центральний і провінційний Мелиніял проєкт. 10 членок передплачує журнал „Промінь".

Фінансовий звіт відділу: Було перенесено в банку з 1984 р. $7,064.28, приходи 1985 р. $5,208.93, розходи 1985 р. $2,463.64. В банку залишилося $9,809.58.

Склад управи на 1986 рік: голова — Софія Бурим, заст. голови — Ґеня Гайдамака, секретарка — Марія Жук, заст. секр. — Ольга Михайлюк, скарбничка — Юлія Новак. Контрольна комісія — Анна Савеля Василенчук, Наталя Требик.

Референтки: „Променя" — Марія Михайлюк; музею — Палагія Колот. Сестрицтво — П. Колот, Ю. Новак, М. Жук, А. Требик, С. Козушка. Господині кухні — П. Ґолда, С. Василенчук, Є. Будник, О. Михайлюк, П. Федчук, К. Тодораш. Відвідування хворих — П. Ґолда, М. Загарія, А. Жмут.

Марія Жук, секретарка

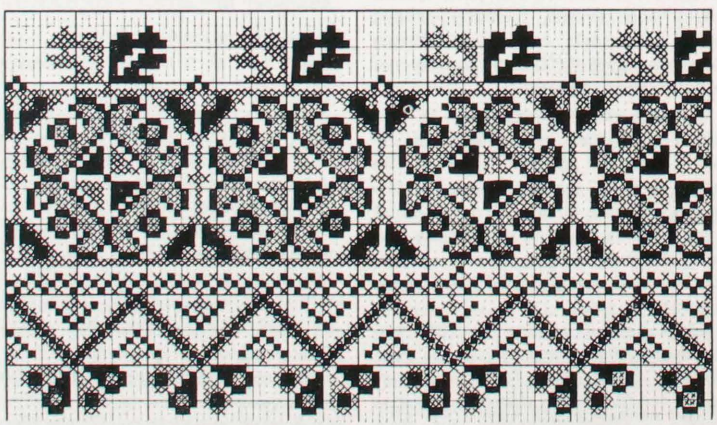

Вишивка, виконана хрестиковим стібом львівського повіту. Взірець надається на довгі рукави блюзки, вишиті при долу, вище манжета і спереду.

Кольори ниток ■ — чорнащ × — червона 327, ⌿ — синя 797 всі DMC.

Пресовий і ювілейний фонд

Фундац'я ім. Тараса Шевченка, Вінніпеґ	$500.00
Іванна Дженіс, Едмонтон — з родинного свята родини Зваричів (гл. стор. 4)	337.00
Т. Дем'яненко, Ст. Кетеринс — нев'янучі вінки Емілії Остапчук-Конюх	145.00
Відділ О. Пчілки, Йорктон, Саск.	100.00
Емілія Репка, Едмонтон — з вшанування Марії Лазарук	100.00
Павло Яворський, Ґрінфілд, Кве.	50.00
А. Чабан, Торонто	40.00
В. Доброліж, Едмонтон	30.00
Текля Кудрик, Ватсон, Саск.	28.00
Валя Тимощук, Ст. Кетеринс, Онт.	25.00
Відділ ім. О. Кобилянської, Вайта Ман.	25.00
Докія Масцюк, Кортней, Б. К.	25.00
Марта Савченко, Давнсвю, Онт.	20.00
Добр. Є. Василів, Торонто	15.00
К. Юрків, Гаєс, Саск.	13.00
Меланія Буряник, Саскатун	15.00
Д. Корпан, Едмонтон	13.00
Відділ ім. Барвінок, Ошава, Онт.	13.44
Анна Дутчак, Ошава	10.00
Марта Савченко, Давнсвю, Онт.	10.00
Єлас Кубов, Ст. Кетеринс, Онт.	10.00
О. Стручинська, Кенора, Онт.	8.00
Г. Д. Симчич, Саскатун	8.00
Добр. О. Сацевич, С. Бирнабі, Б. К.	8.00
Марія Ґужда, Торонто	8.00
Анна Романко, Торонто	8.00
Анна Стахник, Гамільтон	8.00
Людмила Карпінська, Ванкувер	8.00
Ґрета Саранчук, Тобер, Альберта	8.00
Юлія Гриців, Монтреал	8.00
А. Москалюк, Виловдейл, Онт.	8.00
Марія Українець, Суррей, Б. К.	5.00
Марія Федак, Виловдейл, Онт.	5.00

По $3.00 — Е. Сампара, Скарборо, Марія Бурдейна, Суррей, В. Ганчарик, Кіченер, Онт.

Складаємо щиру подяку всім жертводавцям, які розуміють завдання свого власного журналу і своїми дарами піддержують його працю.

Придбали нові передплати

Єлена Коваль, Келґари, Альберта	**2**
Марія Цьона, Блейн Лейк, Саск.	**2**
Ліна Гладибородa, Квил Лейк, Саск.	**1**
Василина Клапій, Едмонтон	**1**
Марія Михайлюк, Стирджес	**1**
Марія Федак, Скарборо, Онт.	**1**
Відділ ім. Лесі Українки, Томсон	**1**
Відділ ім. Лесі Українки, Стирджес	**1**
Лідія Лібер, Торонто	**1**
Наталія Давдс, Ошава	**1**
Гелен Муневич, Ст. Альберт, Альберта	**1**
Софія Ґол, Вормінстер, Па., США	**1**
Марта Друль, Брендон, Ман.	**1**
В'кторія Снітинська, Ватсон, Саск.	**1**
Ярослава Волох, Кемлупс, Б. К.	**1**

НОВІ КНИЖКИ

ЩОЙНО ВИЙШЛИ З ДРУКУ

НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Комплет у трьох томах.

ДВОМОВНЕ

Автори:

С. Стечишин — Постаті з історії України
Н. Когуська — Постаті з літератури
С. Єременко — Постаті з музики
В. Ревуцький — Про театральне мистецтво
І. Кейван — Образотворче мистецтво

Переклали на англійську мову:
Орися Прокопів і Леона Фарина Бриджес
Видав Союз Українок Канади з присвятою

100-ЛІТТЮ ЖІНОЧОГО РУХУ

Ціна всіх трьох томів з пересилкою $20.00.
Продається лише в комплеті 3 книжок.

Замовлення разом з грішми висилати на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Ви можете набути тут книжку:

ПОЕТИКА ЛЕСІ УКРАЇНКИ І ЇЇ АФОРИЗМИ

Антонини Горохович

Видання Інституту Дослідів Волині.

Це для тих, що хочуть пізнати
глибинну творчість поезії
Лесі Українки
Видання і зовнішно дуже гарне,
в білій твердій полотняній
оправі з золотими витисками.

Стор. 144. Ціна $10.00 з пересилкою.

Замовляти:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ .25
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.00
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	3.00
Програма для садочків, С. Магус	3.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.00
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	1.00
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.00
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	2.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	5.00
Я вернуся, О. Крамар	.50
Симон Петлюра, Український Вільний Університет	13.25
Ходить сон коло вікон, Рада Української Школи	2.00
На пошану Лесі Українки	8.00
Чверть століття (м'яка обкладинка), Н. Когуська	3.00
Чверть століття (тверда обкладинка), Н. Когуська	5.00
Дивись, слухай, говори, С. Василишин К1 і К2 — К3	2.50 3.00
Золотий черевичок, Прот. С. П. Симчич	3.50
На пошану Лесі Українки (збірник), Б. Стебельський	8.00
Релігійні пісні для дітей й молоді, Петро Пауш	3.00
Канадіяна, Союз	12.00
Писанка, Головний Музей	7.00
Великдень, Ф. Пелех	7.00
Канадська Спадщина, О. Войценко	.50
Сувенір, наключник, зелений, червоний синій	.50
Українське вишиття — взори і стіби, Союз	12.00
Пісні мого серця, Дарія Могилянка	5.00
Думки летять на Україну, Дарія Могилянка	5.00
Як ваші діти ростуть — чому не подбати про добру денну опіку	.25
Прапори (нові)	25.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом (12)	2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, кленовий листок	1.00
Смолоскип — відзнака Союзу Українок Канади	17.00
Срібні ложечки з смолоскипом	12.00
Грамоти — 25-ліття (1.50), 50-ліття (2.75), досягнення (2.00)	
Серветки (доз.) 12	1.25
Свята Православної Церкви — прот. д-р І. Стус	6.00

ДОДАЙТЕ 15% НА ОПЛАТУ ПОШТИ!
А 5% ПРОВІНЦІЙНИЙ ПОДАТОК!

ПИШІТЬ ДО:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

НОВА ДВОМОВНА КНИЖКА

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Прот. д-р Іван Стус

Переклад на англійську мову — Л. Фарини Бриджес

Вже вийшла з друку і продається давно очікувана двомовна книжка **„Свята Православної Церкви"** необхідна для кожної української родини.

Наші релігійні свята дуже близько пов'язані з побутом, звичаями, традиціями в родині. Автор оповідає про 32 релігійних свят у році дуже цікаво, мова щира, а для тих, що не володіють рідною мовою, той самий зміст англійською мовою.

Цю працю видав Союз Українок Канади з Фундації ім. Наталі Кобринської. Ціна книжки з пересилкою $6.50. Замовляти на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1